

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

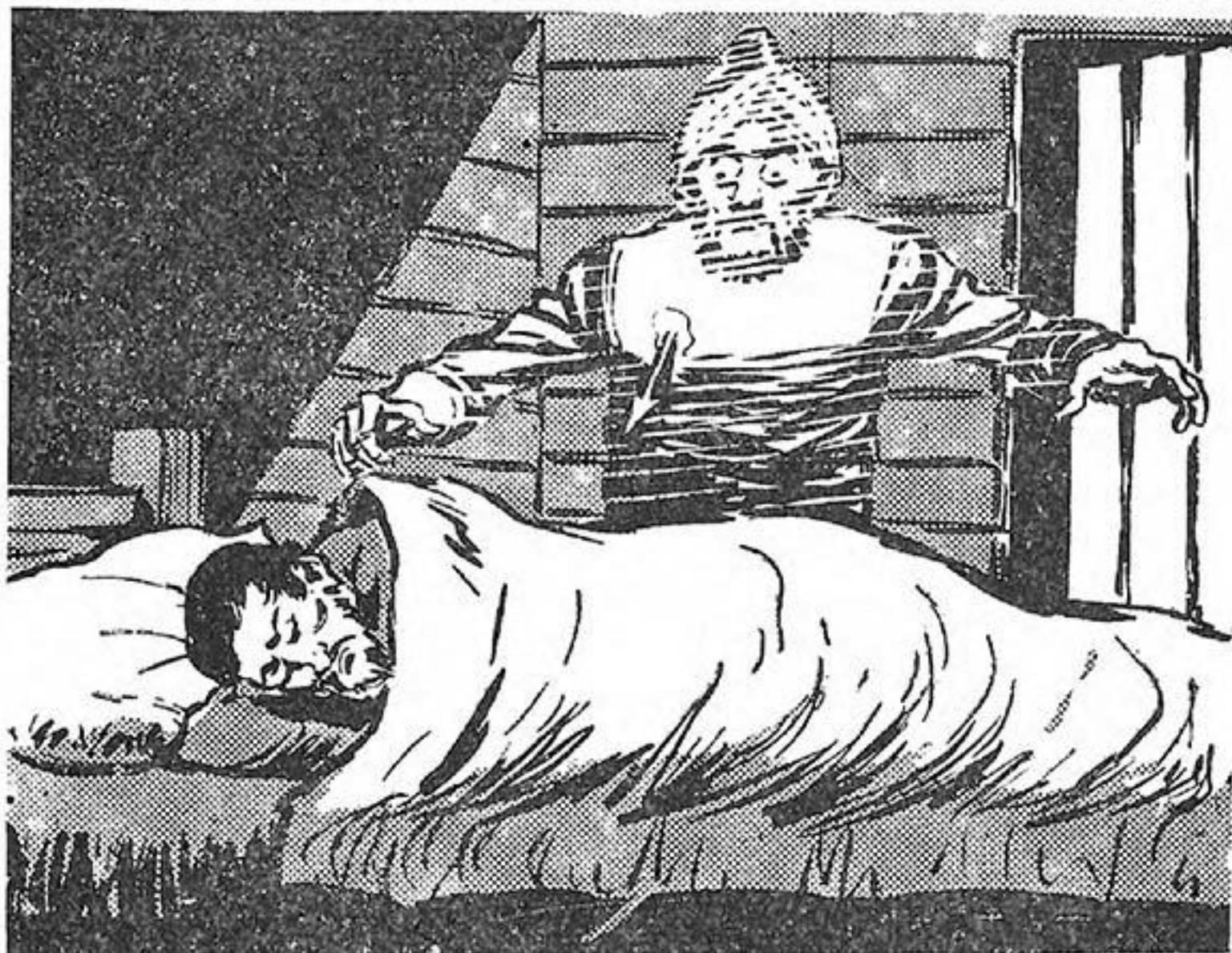
Ο ΜΙΚΡΟΣ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΒΟΥΔΑ

36

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΒΟΥΔΔΑ

Ο ΒΟΥΔΔΑΣ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

ΕΙΝΑΙ πρωί. "Ενας άσπρος έλέφαντας διασχίζει τη ζούγκλα και πάνω στη ράχι του είναι σκαρφαλωμένα τρία παιδιά. Το ένα είναι ο Σάντρο, ο θρυλικός εκδικητής της ζούγκλας, το δεύτερο ο κωμικός και φοβητσιάρης σύντροφός του Τίπο- Τίπο και το τρίτο ο καινούργιος φίλος τους ο Βάβα, με το μεγάλο κεφάλι τα μεγάλα αυτιά και τη μεγάλη κουφαιμάρα. Ξύπνησαν πρωί - πρωί και, καθάλλα στον Γκόγιο, τον ήμερο έλέφαντα διασχίζουν τη ζούγ

κλα για να φθάσουν κοντά στον ποταμό όπου υπάρχει άφθονο κυνήγι.

— "Εχω μεγάλη όρεξη για δράσι, σήμερα, λέει ο Τίπο-Τίπο σε μια στιγμή. "Αν συναντήσουμε κανέναν άγριο-βούβαλα θα τον φέρω κορώνα-γράμματα κάτω με τη γροθιά μου.

— "Η θειά μου; του λέει ο Βάβα πού, όταν μιλάει κανείς δυνατά δεν τον άκούει, ενώ, πράγμα παράξενο, όταν του μιλήσης σιγανά, σε άκούει περίφημα!

—Θέλω να ξέρω γιατί σου έδωσε ο Θεός τόσο μεγάλα

αὐτιά, ἀφοῦ δὲν ἀκούς, τοῦ λέει ὁ Τίπο - Τίπο. Μ' ἀκουσες τώρα;

— Μπόρα; κάνει ὁ Βάβα καὶ κυττάζει τὸν οὐρανό.

— Ἀστραπές!, λέει θυμωμένος ὁ Τίπο - Τίπο. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν κάνεις γιὰ βοηθός μου, Βάβα. Γιὰ νὰ εἶσαι βοηθός ἐνὸς ἀνδρείου σὰν καὶ μένα, πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ ἐξυπνος. Γιατὶ ἂν εἶσαι χαζός, χάθηκες! Ἐγὼ ἀντιμετωπίζω χίλιους κινδύνους τὴν ἡμέρα καὶ τὰ βγάζω πέρα μὲ τὴν ἐξυπνάδα μου καὶ τὴ δύναμί μου. Μιὰ φορά, ἔτυχε νὰ συναντήσω δυὸ λιοντάρια. Ποὺ λές...

— Ὁ Βούδδας!, τὸν διακόπτει ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Σάντρο.

Ὁ κωμικὸς καὶ φοβητσιάρης Ἰνδὸς ξαφνιαάζεται ἀπὸ τὴ φωνὴ τοῦ Παιδιοῦ τῶν Λύκων καὶ... νομίζοντας πὼς τοῦ μιλάει γιὰ κάποιο ἐχθρὸ πηδάει ἀπὸ τὸν ἐλέφαντα κι' ἐτοιμάζεται νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια γιὰ νὰ γλυτώσῃ.

— Δὲν εἶναι τίποτε!, τὸν καθησυχάζει ὁ Σάντρο. Βλέπεις πίσω ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς θάμνους τὸ ἄγαλμα τοῦ Βούδδα;

— Ἀγαλμα ἦτανε; λέει ὁ Τίπο - Τίπο καὶ ἀναστενάζει μὲ ἀνακούφισι, ἀνεβαίνοντας πάλι στὴ ράχι τοῦ Γκόγιο. Ἐγὼ νόμισα πὼς ἦταν κανὲνας ἐχθρὸς μας κι' ἔτρεξα γιὰ νὰ τὸν συντρίψω πρὶν μὲ φάῃ ἱμπαιμπέσικα.

— Αὐτὸ τὸ ἄγαλμα, λέει ὁ Σάντρο, λένε πὼς εἶναι θαυ-

ματουργό. Τὸ ὀνομάζουν «ὁ Βούδδας ὁ ἐκδικητής». Πρὶν πολλὰ χρόνια, ἦταν στημένο σ' ἓνα ναὸ. Κάποιος μαχαραιῆς ἄμωρ ἔκαψε τὸ ναὸ καί, ἐνῶ τὸ κτίριο καταστράφηκε τελείως, τὸ ἄγαλμα τοῦ Βούδδα ἔμεινε στὴ θέσι του, ἀπείραχτο. Λένε ἰμάλιστα, πὼς, φεύγοντας, ὁ κακὸς μαχαραιῆς, ἀκουσε μιὰ φωνὴ πίσω του νὰ λήῃ:

«Ἡ κατάρρα μου θὰ σὲ συνοδεύῃ σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ, ἀμαρτωλέ! Ὅπως κατέστρεψες τὸ ναὸ μου, ἔτσι θὰ καταστραφῇς καὶ σύ. Ἀργὰ ἢ γρήγορα ἴθι ἐπὶ τὴν ἑστίαν σου ἐδῶ, μπροστὰ μου. Καὶ οἱ ἀπόγονοί σου μπροστὰ στὰ ἑμάτια μου θὰ βρίσκουν φρικτὸ θάνατο...»

— Τὶ ἔγινε πιὸ κάτω; ρωτάει ὁ Τίπο - Τίπο κατάχλωμος ἀπὸ τὸ φόβο του. ἔτοιμος νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸν ἐλέφαντα καὶ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια.

— Ὁ κακὸς μαχαραιῆς δολοφονήθηκε κοντὰ στὸ ἄγαλμα. Κανεὶς ποτὲ δὲν ἔμαθε ποιὸς τὸν σκότωσε...

— Ἐγὼ μιὰ φορά δὲν τὸν σκότωσα, τ' ὀρκίζομαι!, λέει ὁ Τίπο - Τίπο τρέμοντας.

— Τὶ ἔπαθες καὶ τρέμεις ἔτσι; Κρυώνεις; ρωτάει ὁ Βάβα.

Καὶ πρὶν ὁ Τίπο - Τίπο προλάβῃ νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Σάντρο συνεχίζει:

— Ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ μαχαραιῆ ἔμεινε μόνο ὁ ἑγγονός του, ποὺ τὸν λένε Ραμύζ. Τὸν ξέρω. Ἐτυχε νὰ

τὸν δῶ μιὰ μέρα ποὺ κυνηγοῦ σε στὴ ζούγκλα. Ζῇ πάντοτε μὲ τὸ φόβο τοῦ Βούδδα. Φοβάται τὴν κατάρρα του καὶ πολλοὶ μάλιστα λένε πὼς ἔρχεται συχνὰ τὶς νύχτες ἐδῶ καὶ παρακαλᾷ τὸ Βούδδα νὰ τὸν λυπηθῇ.

Ξαφνικὰ, μιὰ ἱσπαρακτικὴ φωνὴ ἀντηχεῖ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται τὸ ἄγαλμα τοῦ Βούδδα. Ὁ Σάντρο τινάσσεται κατὰπληκτος, ὁ Τίπο-Τίπο λιποθυμᾷ ἀπὸ τὸ φόβο του καὶ ὁ Βάβα προσπαθεῖ νὰ τὸν κρατήσῃ γιὰ νὰ μὴν πέσῃ ἀπὸ τὸν ἐλέφαντα ποὺ σταμάτησε κι' αὐτὸς ἀκούγοντας τὴ φωνή...

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΒΟΥΔΔΑ

ΚΑΘΩΣ ὁ Σάντρο στρέφει τὸ πρόσωπό του πρὸς τὸ ἄγαλμα τοῦ Βούδδα, ἓνα παγωμένο ρίγος συγκλονίζει τὸ κορμί του καὶ τὸ αἷμα του ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι κάνοντας τ' αὐτιά του νὰ βουίζουν. Ἀντικρύνει μιὰ σκηνὴ ἀπίστευτῃ, δραματικὴ τρομερή.

Ἕνας ἄνθρωπος περπατᾷ σὲ πολὺ μικρὴ ἀπόστασι μακριὰ ἀπὸ τὸ Βούδδα ἐνῶ στὴ δεξιὰ του πλάτη εἶναι καρφωμένο ἓνα βέλος ποὺ ἡ αἰχμὴ του βγαίνει μιὰ παλάμη μπροστὰ ἀπὸ τὸ στήθος.

— Βούδδα!, τραυλίζει ὁ τραυματισμένος καὶ μὲ κόπο κρατιέται στὰ πόδια του, ἐνῶ ἀπλώνει τὰ χέρια του πρὸς τὸ ἄγαλμα, σοῦ ζήτησα νὰ

μὲ λυπηθῇς! Γιατὶ μὲ σκότωσες, Βούδδα!

Ὑστερα, ἀφήνοντας πάλι μιὰ σπαρακτικὴ φωνή, σηκώνει ψηλὰ τὰ χέρια του καὶ παίρνει μιὰ βουτιά πρὸς τὸ ἔδαφος.

Ὁ Σάντρο, τὸ θρυλικὸ Παιδὶ τῶν Λύκων δὲν τὰ χάνει εὐκολα, ἔστω κι' ἂν βρεθῇ μπροστὰ στὴν συγκλονιστικώτερη σκηνή. Μὰ, αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν κυριαρχεῖ ἡ φρίκη καὶ τὸ δέος γιατί, στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰνδοῦ ἀναγνωρίζει τὸν Ραιμύζ, τὸν ἑγγονό του μαχαρραγιά ποὺ εἶχε καταραστῇ ὁ Βούδδας!

Ὅταν ὅμως βλέπῃ τὸν πληγωμένο νὰ πέφτῃ, μὲ ἓνα σάλτο πηδάει ἀπὸ τὸν ἐλέφαντα καὶ τρέχει πρὸς τὸ μέρος του. Ἐνῶ ὅμως πλησιάζει κοντὰ στὸ ἄγαλμα, τὸ μάτι του διακρίνει μιὰ ὑποπτὴ κίνησι, κόπου ἑκατὸ μέτρα μακριὰ του, πίσω ἀπὸ ἓνα θάμνο. Βλέπει ἓνα κεφάλι ν' ἀποτραβιέται καὶ νὰ κρύβεται.

Χωρὶς δισταγμὸ ἢ σκέψι, ἀλλάζει τώρα πορεία καὶ τρέχει μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν του πρὸς τὸ θάμνο. Ὅταν ὅμως φθάνῃ ἐκεῖ σφίγγει τὶς γροθιές του καὶ τὰ χέρια του ἀπὸ ἀνήμεπορῃ λύσσει. Ἕνας Ἰνδὸς ξεχύνεται ἀνάμεσα στὴ ζούγκλα, καθάλινε σ' ἓνα ἄλογο, ποὺ καλπάζει καὶ ἰσὲ λίγο ἔχει τόσο ἀπομακρυνθῇ ποὺ εἶναι ἀδύνατο στὸ Γιαιδὶ τῶν Λύκων, ὅσο γρήγορα κι' ἂν τρέξῃ, νὰ τὸν προλάβῃ.

— Μοῦ ξέφυγε!, ψιθυρί-

ζει. Είναι αυτός που σκότωσε τον Ραμύζ. Γιατί όμως τον σκότωσε;

— Ύστερα κουνάει μελαγχολικά τὸ κεφάλι του.

— Ἦταν φαίνεται θέλημα τοῦ Βούδδα νὰ σκοτωθῇ ὁ Ραμύζ, λέει. Ἡ κατάρρα τοῦ Βούδδα ἔπιασε γι' ἄλλη μιὰ φορά. Ἕνας ἀκόμη ἀπόγονος τοῦ ἀμαρτωλοῦ μαχαιραγιᾶ, πού ἔκαψε τὸ ναό του, σκοτώθηκε μπροστὰ στὰ μάτια του.

Μιὰ καινούργια σπαιρακτική κραυγὴ τὸν βγάζει ἀπὸ τὶς σκέψεις του καὶ τὸν κάνει νὰ τιναχθῇ καὶ νὰ στρέψῃ τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βούδδα. Βλέπει νὰ πλησιάζῃ ἕνας καβαλλάρης νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ νὰ ρίχνεται μὲ ἀναφυλλητὰ πάνω στὸν ἀκίνητο Ραμύζ.

— Ποιὸς τὸν σκότωσε; φωνάζει κλαίγοντας. Γιατί

— Ὁ Σάντρο πηδάει ἀπὸ τὸν ἐλέφαντα καὶ τρέχει...

Βλέπει τὸν Ἴνδὸ δολοφόνου νὰ φεύγῃ καλπάζοντας.

σκότωσαν τὸν καλό μου τὸν σαχίμπ!

Καθὼς, σὲ μιὰ στιγμή, βλέπει τὸν Σάντρο νὰ πλησιάζῃ, κάνει νὰ τραθήξῃ τὸ μαχαίρι του.

— Ἐσὺ τὸν σκότωσες!, λέει ἄγρια.

— Ἠσύχασε!, τοῦ ἀπαντάει ὁ Σάντρο. Ἐκεῖνος πού τὸν σκότωσε εἶναι πολὺ μακριά. Τόσκασε καβάλλα σ' ἕνα ἄλογο. Μὰ ἐσὺ ποιὸς εἶσαι;

— Εἶμαι ὑπηρέτης του. Τὸν ἀγαποῦσα τόσο πολὺ τὸν ἐμποδίσω γιὰ νὰ μὴν ἔρθῃ τὸν ἐμποδίσω γι' ἀνὰ μὴν ἔρθῃ στὸ Βούδδα! Τοῦ εἶχα πῆ νὰ μὴν ξανάρθῃ γιατί φοβόμουνά... Ὅμως... μπορεῖ νὰ ζῇ ἀκόμη... Πρέπει νὰ τὸν πάρω καὶ νὰ φύγω γρήγορα γιὰ τὴν Ἀλμόρα.

Καὶ πρὶν ὁ Σάντρο προλάβει νὰ τοῦ πῇ τίποτε, σηκώνει μὲ εὐκολία τὸ ἀκίνητο σῶμα τοῦ Ραιμύζ, τὸ φορτώνει στὸ ἄλογο καὶ ἀνεβαίνοντας κι' αὐτὸς ἀπομαικρύνεται μὲ γρήγορο καλπασμὸ καὶ σὲ λίγο χάνεται ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ὁ Σάντρο, μένει γιὰ λίγο ἀκίνητος, κυττάζοντας τὸ αἰνιγματικὸ ἄγαλμα τοῦ Βούδδα ποὺ ἐκδικήθηκε καὶ τὸν τελευταῖο ἀπόγονο τοῦ ἁμαρτωλοῦ μαχαραγιᾶ κι' ὕστερα κατευθύνεται πρὸς τὸ μέρος ὅπου βρίσκεται ὁ ἐλέφαντας μὲ τὰ δυὸ παιδιὰ.

— Σαχίμπ, τὸν ρωτᾷ, καθὼς πλησιάζει, ὁ Τίπο-Τίπο ποὺ ἔχει συνέλθει στὸ μεταξύ, τί ἔγινε;

— Κάποιον σκότωσαν Τίπο - Τίπο.

— Σκό... σκό...

— Ναί. Τὸν Ραιμύζ. Ὁ Βούδ

Ὁ ὑπηρέτης σηκώνει στὴν ἀγκαλιά του τὸν Ραιμύζ.

Ὁ Σάντι πηδάει στὸν κήπο ἀπὸ τὸ παράθυρο

δας ἐκδικήθηκε γιὰ τελευταία φορά.

— Δηλ... δηλαδή... τρώει μπαμπέσικα ὁ Βούδδας;

— Ὅσους εἶχε νὰ φάη τοὺς ἔφαγε. Ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τοῦ μαχαραγιᾶ ποὺ ἔκαψε τὸ ναὸ εἶναι νεκρός. Ἡ κατάρρα τοῦ Βούδδα ἔσβυσε.

— Σαχίμπ, δὲν φεύγομε τώρα ἀπὸ δῶ, μήπως ἀνάφη πάλι; λέει ὁ Τίπο - Τίπο τρέμοντας.

Ὁ Σάντρο ἀνεβαίνει στὸν ἐλέφαντα καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Σάντρο μαθαίνει ἀπὸ τὴ Λεϊλά, ποὺ ἦρθε νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ, ὅτι ὁ Ραιμύζ πέθανε.

— Ὁ ὑπηρέτης του λέει ὅτι τὸν σκότωσε ἑσύ!, τὸν

πληροφορεί ή κοπέλλα, καί ό Ντούγκλας είναι έξω φρενών μαζί σου. Έβαλε στοίχημα μέ τόν διοικητή του πώς θα σέ συλλάβη μέσα σέ δεκαπέντε μέρες!

— Μέσα σέ δεκαπέντε μέρες δέν θα ύπάρχη Ντούγκλας κάνει ό Τίπο- Τίπο. Θα τόν συλλάβω έγώ μέ τό Βάβα.

— Καί θα τόν κρεμάσουμε στην πλατεία τής Άλμόρα, συμπληρώνει ό Βάβα, κουνώντας πέρα δώθε τή μεγάλη του κεφαλα.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΕΙΝΑΙ νύχτα προχωρημένη. Η έξώπορτα ενός άρχοντόσπιτου τής Άλμόρα ανοίγει, χωρίς τόν παραμικρό θόρυβο. Μιά σκιά προχωρεί στα στενά ιδιομακία του κήπου, ανάμεσα από τά ψηλά δέντρα που οί κορυφές τους σκύβουν καί κάνουν θόλο. Η σκιά φθάνει στην πίσω πόρτα του σπιτιού, τήν ανοίγει καί μπαίνει μέσα. Άκολουθεί έναν μισοφωτισμένο διάδρομο καί μπαίνει στην κρεβατοκάμαρα.

Ένας άνθρωπος κοιμάται στο κρεβάτι. Είναι μεσόκοπος, μέ μικρή γενειάδα. Σέ μιάν στιγμή, νοιώθει κάποιον νά τόν σκουντάη καί ανοίγει τά μάτια του. Μέ μιās αφήνει νά του ξεφύγη μιάν κραυγή φρίκης καί τά μάτια του ανοίγουν διάπλατα ενώ τίναζεται ολόκληρος κι' έτοιμάζεται νά πηδήση κάτω από τό κρεβάτι. Η αίτία του τρόμου καί τής φρίκης που νοιώ

θει είναι ότι μπροστά του βλέπει ένα φάντασμα!

— Μή σηκώνεσαι από τό κρεβάτι, Σάντι, άκούει τό φάντασμα νά του μιλάη. Με γνώρισες λοιπόν; Είμαι ό φίλος σου ό Ραμύζ που γύρισα από τόν άλλο κόσμο.

Ό Σάντι, έτσι λέγεται ό Ίνδος που κοιμόταν, δέν μπορεί άκόμη νά μιλήση. Του έχει πιαστή ή φωνή. Τό φάντασμα που στέκει μπροστά του είναι ό φίλος του ό Ραμύζ που πριν λίγες μέρες κάποιος τόν σκότωσε στη ζούγκλα, κοντά στο άγαλμα του Βούδδα. Είχε πάει μάλιστα κι' αυτός στην κηδεία του. Τώρα τόν βλέπει νά στέκεται δίπλα του μέ πρόσωπο ώχρο, μέ πελώρια μάτια καί μέ ένα βέλος καρφωμένο στο στήθος του.

— Σάντι, μιλάει τό φάντασμα του νεκρού φίλου του, σέ ξύπνησα για νά σου πώ κάτι. Θέλω νά σέ παιρεκαλέσω νά έκδικηθής τό θάνατό μου! Ξέρεις τόν άνθρωπο που μέ σκότωσε;

— Ό.... όχι!, τραυλίζει ό Σάντι.

— Μέ σκότωσε τό Παιδί των Λύκων! Ήταν καβάλα σ' ένα λευκόν έλέφαντα όταν μέ χτύπησε. Θέλω νά τόν τιμωρήσης, Σάντι νά τόν τιμωρήσης σκληρά, νά έκδικηθής τόν φίλο σου.

Η φωνή του νεκρού φαίνεται νά έρχεται από τόν άλλο κόσμο.

— Όρκίσου μου πώς θα έκδικηθής, Σάντι, λέει τό φάντασμα.

— Τὸ ...τὸ ὀρκίζομαι ψιθυρίζει ὁ Σάντι, ἐνῶ κρύος ἰδρώτας τὸν περιλούζει.

— Εὐχαριστῶ. Σάντι. Ἡ σουνα πάντα καλὸς φίλος καὶ σ' ἀγαποῦσα. Δὲν θὰ βρῶ ἡσυχία στὸν Ἄδη ἂν δὲν ἐκδικηθῆς τὸ θάνατό μου. Κοιμήσου τώρα φίλε μου...

Ὁ Σάντι δὲν κάνει οὔτε τὴν παιρμικρὴ κίνησι. Ξαφνικά, στὸ μέρος ποὺ στεκόταν τὸ φάντασμα τοῦ νεκροῦ φίλου του, ὑπάρχει τώρα μαῦρος καπνὸς, ποὺ ὅσο πάει κι' ἀπλώνεται καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος του. Ἡ ψυχὴ του κυριεύεται ἀπὸ πανικὸ καὶ πετάγεται ἀπὸ τὸ κρεββάτι του. Πλησιάζει τὸ παράθυρο καὶ τὸ ἀνοίγει. Ὁ καπνὸς ἔχει γεμίσει τώρα τὸ δωμάτιο ἐνῶ μιὰ περίεργη μурωδιὰ ἀπλώνεται στὴν ἀτμόσφαιρα καὶ τὸν ζαλίζει. Φοβᾶται πὼς θὰ χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του καὶ πηδάει ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸν κήπο.

Ἐκεῖ μένει γιὰ λίγο ἀκίνητος ἀναπνέοντας βαρειά. Ἐπειτα καθὼς σηκώνει τὸ κεφάλι του, μιὰ σπαρακτικὴ καὶ ἀναρθρὴ κραυγὴ βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρυγγί του. Τὸ σπίτι του ἔχει ἀρπάξει φωτιά καὶ πελώριες πύρινες γλῶσσες βγαίνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ σπαθίζουν τὸν οὐρανό.

— Φωτιά! Βοήθεια!, φωνάζει καὶ ξεχύνεται ἔξω ἀπὸ τὸν κήπο σὰν τρολλός.

Κανεὶς ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ προσφέρῃ βοήθεια. Ὅταν φθάνουν οἱ πυροσβεστικὲς ἀντλίες εἶναι πολὺ ἀργά. Ἀπὸ

τὸ σπίτι δὲν ἔχει μείνει σχεδὸν τίποτα.

Ὁ Σάντι, κλαίγοντας ἀπὸ τὸ κακὸ ποὺ τὸν βρῆκε, κατευθύνεται στὴν ἀστυνομία.

— Θέλω τὸν ἀστυνόμο, λέει στὸ χωροφύλακα ποὺ φυλάει σκοπός.

Σὲ λίγο μπαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ Ντούγκλας ποὺ δὲν εἶχε κοιμηθῇ ἀκόμη καὶ τοῦ διηγεῖται ὅτι τοῦ συνέβη.

— Εἶπες πὼς παρουσιάστηκε τὸ φάντασμα τοῦ Ραμύζ; κάνει κατάπληκτος ὁ χεντρός ἀστυνόμος.

— Ναί!

— Καὶ σοῦ εἶπε πὼς τὸν σκότωσε τὸ Παιδί τῶν Λύκων;

— Ναί!

— Ὡ... μὰ τότε εἶναι φανερό! Ἀφοῦ τὸ λέει ὁ ἴδιος ὁ νεκρὸς ποῖπει νὰ τὸν πιστέψουμε. Καλὰ τὸ ὑποπτεύθηκε ἐγὼ πὼς μόνο τὸ κατασφηνισμένο αὐτὸ παιδί θὰ τὸν εἶχε σκοτώσει!

— Τὸ παράξενο εἶναι πὼς κόπηκε τὸ σπίτι μου, παραπονιέται ὁ Σάντι.

— Τὸ σπίτι σου; λέει ὁ Ντούγκλας. Καὶ τί μ' ἐνδιαφέρει ἐμένα γιὰ τὸ σπίτι σου; Ἐμένα μ' ἐνδιαφέρει νὰ συλλάβω τὸ Παιδί τῶν Λύκων! Ἄς καὶ ὅλη ἡ Ἀλμόρα, ἀρκεῖ νὰ βάλω στὸ χέρι μου αὐτὸν τὸν κακούργο. Κι' ἂν τὸν βάλω, ἀλλοίμονό του!

Κι' ἐνῶ ὁ Σάντι τὸν κυττάζει κατάπληκτος, ὁ Ντούγκλας, μὲ τὴ σκέψι στὸ Παιδί τῶν Λύκων, λέει στὸ συνομιλητὴ του:

— Κι' ἂν ξανάρθῃ ἄλλη φορὰ τὸ φάντασμα τοῦ Ραμυζ νὰ σοῦ ζητήσῃ ἐκδίκησι, στείλτο σὲ μένα! Μόνον ἐγὼ μπορῶ νὰ τὸ ἐκδικηθῶ!

Ἐνῶ ὁ Σάντρι βγαίνει ἀπὸ τὸ γραφεῖο, κουνώντας τὸ κεφάλι του καὶ κάνοντας τὴ σκέψι πὼς ὁ ἀστυνόμος εἶναι τρελλὸς γιὰ δέσιμο, ἐκεῖνος χτυπάει μὲ τὴ γροθιά συνέχεια τὸ τραπέζι καὶ βρίζει καὶ ἀπειλεῖ τὸν αἰώνιο ἐχθρό του, τὸν Σάντρο, τὸν ἐκδικητὴ τῆς ζούγκλας, πὼς θὰ τὸν συντρίψῃ, πὼς θὰ τὸν κρεμάσῃ στὴν πλατεῖα τῆς Ἀλμόρα.

Ο ΣΑΝΤΡΟ ΕΠΕΜΒΑΙΝΕΙ

Η ΜΕΓΑΛΗ πολιτεία τῆς Ἀλμόρα λὲς κι' ἔχει νεκρωθῇ ἀπὸ ζωὴ. Εἶναι νύχτα κι' ὅλοι οἱ κάτοικοί

Ὁ Ντούγκλας χτυπάει συνέχεια τὴ γροθιά στὸ τραπέζι.

Ὁ Σάντρο συζητάει μὲ τὴ Λεϊλά στὸ παλάτι τῆς.

τῆς ἔχουν κλειστὴ στὰ σπίτια τους, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη τρόμο. Τὶς τελευταῖες μέρες τὸ φάντασμα τοῦ νεκροῦ Ραμυζ ἔχει ἐπισκεφθῇ πολλὰ πλουσιόσπιτα, κι' ἀφοῦ ζητοῦν ἐκδίκησι ἀπὸ τοὺς ἴδιοι κτήτες τους, στὴ θέσι του μένει ἕνας πικνὸς καπνὸς κι' ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ τὰ σπίτια καίγονται σὰν πυροτεχνήματα.

Ὅλοι φοβοῦνται τὸ φάντασμα καὶ διπλωμανταρώνουν τὶς πόρτες τους. Μὰ ἐκεῖνο βρίσκει τὸν τρόπο νὰ μπαίνει νὰ ζητᾷ ἐκδίκησι κι' ὕστερα νὰ σκορπάῃ τὴν καταστροφὴ.

— Πρέπει νὰ συλλάβουμε τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων καὶ νὰ τὸ σκοτώσουμε, λέει ὁ Ντούγκλας, καὶ νὰ δῆτε ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ μακαρίτη θὰ γυρίσῃ στὸν τόπο τῆς.

Οί περισσότεροι κάτοικοι τριστεύουν πραγματικά πώς αν σκοτωθή ο Σάντρο θα βρουν ήσυχία από το φάντασμα και ζητούν το θάνατό του. Έκατοντάδες από αυτούς ξεκινούν για τη ζούγκλα και, σχηματίζοντας μεγάλες τιαγάνες, προσπαθούν ν' ανακαλύψουν που κρύβεται το θρυλικό παιδί.

Ένω όμως όλοι ψάχνουν να τον βρουν στη ζούγκλα, εκείνος, μαζί με τους δυο φίλους του, βρίσκεται στην Άλμόρα.

— Πρέπει να έρθης στην πόλι και να λύσης το αίνιγμα του τρομερού φαντάσματος, τον παρακαλεί μια μέρα η Λεϊλά. Φοβάμαι πως και μια βραδυά θα έρθη στο παλάτι μου να μου το κάψη.

— Να πάμε και να παραπάμε στην πόλι, λέει ο Τίπο-Τίπο. Πρέπει να συντρίψου

Οί δυο κωμικοί 'Ινδοί παίζουν τὰ φαντάσματα!

Ο αστυνόμος χτυπάει με τον υποκόπανο την πόρτα.

με το φάντασμα. Έχω σκοτώσει πολλά φαντάσματα στη ζωή μου, ας σκοτώσω κι' ένα παραπάνω!

Έτσι, οί τρεις ήρωές μας εφήνουν μια νύχτα τη ζούγκλα και πηγαίνουν μαζί με τη Λεϊλά στο παλάτι της. Θα μείνουν εκεί κρυμμένοι ώσπου ο Σάντρο ν' ανακαλύψη τι κρύβεται πίσω από το φάντασμα του Ραιμύζ.

— Μπορεί να βρυκολάκια σε, λέει ο Βάβα. Οί άμαρτωλοί νεκροί βρυκολακιάζουν.

— Οί νεκροί δέν βρυκολακιάζουν, του άπαντάει ο Σάντρο. Υποπτεύομαι πως κάποιος άλλος παρουσιάζεται με τη μορφή του Ραιμύζ. Ίσως ο υπηρέτης του, που από την ήμερα που θάφτηκε ο κύριός του, έχει γίνει άφαντος.

— Πού θὰ μοῦ πάη, θὰ μοῦ πέση κάποτε στὰ χέρια μου, κάνει ὁ Τίπο - Τίπο. Κι' ὅπως ξέρεις, ἐγὼ δὲν ἀστειεύομαι. Μιὰ καὶ κάτω...

Ὁ Σάντρο καὶ ἡ Λεϊλά κῶθονται σὲ δυὸ πολυθρόνες καὶ συζητοῦν χαμηλόφωνα, μὲ πονηρὸν τρόπο θὰ μπορέσουν ν' ἀντιμετωπίσουν τὸ μυστηριώδες φάντασμα τοῦ Ραμύζ, ἐνῶ οἱ δυὸ κωμικοὶ Ἰνδοὶ, ἀποφασίζουν νὰ παίξουν κάτι γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα τους.

— Παίζουμε τὰ φαντάσματα; λέει σὲ μιὰ στιγμή ὁ Βάβα.

— Ὁ Τίπο - Τίπο ἀνατριχιάζει.

— Τὰ ἀληθινὰ φαντάσματα; λέει.

— Ὁχι τὰ ψεύτικα.

— Ἄν εἶναι τὰ ψεύτικα δέχομαι.

Βγαίνουν ἀπὸ τὸ πλούσιο σαλόνι, πηγαίνουν στὴν κρεβατοκάμαρα ποὺ τοὺς ἔχει παραιχωρήσει ἡ Λεϊλά, παίρνουν ἀπὸ ἓνα σεντόνι ὁ καθένας τους καὶ κουκουλώνονται ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια.

— Νὰ πᾶμε ἔτσι στὸ σαλόνι καὶ νὰ τρομάξουμε τὸν Σάντρο καὶ τὴ Λεϊλά, ἔχει τὴν ἐμπνευσι ὁ Βάβα.

— Ναί, συμφωνεῖ κι' ὁ Τίπο - Τίπο. Νὰ μὴ βγάλουμε ὅμως τὸ σεντόνι ἀπὸ πάνω μας. Νὰ δοῦμε θὰ μπορέσουμε νὰ φθάσουμε ὡς τὸ σαλόνι;

Τὸ σαλόνι ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴν κρεβατοκάμαρά τους. Τὰ δυὸ παιδιὰ βαδίζουν σιωπηλὰ, ψαχουλεύοντας μὲ τὰ

χέρια τους ἐδῶ κι' ἐκεῖ Ὁ καθέναις τους ἔχει πάρει κι' ἓναν ξεχωριστὸ διάδρομο τοῦ μεγάλου παλατιοῦ γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ σαλόνι.

«Ἄν μὲ δῇ ξαφνικὰ μπροστά του ὁ Σάντρο, κάνει τὴ σκέψι ὁ Τίπο - Τίπο, θὰ πάθῃ συγκοπὴ ἀπὸ τὸ φόβο του. Θὰ μὲ νομίσῃ γιὰ πραγματικὸ φάντασμα. Ἡ Λεϊλά θὰ βάλῃ τὶς φωνές γιὰτὶ θὰ νομίσῃ ὅτι θὰ τὴν φάω μπαμπέσικα! Χά, χά, χά!, γέλια ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε!»

Ξαφνικά, ἡ πόρτα τοῦ παλατιοῦ χτυπάει μὲ πάταγο καὶ μιὰ δυνατὴ φωνὴ διακόπτεται τὴ σιωπὴ ποὺ ἐπικρατεῖ μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου παραδοθῆτε!

Τὴ φωνὴ αὐτὴ τὴν ἀναγνωρίζει ὁ Τίπο - Τίπο. Εἶναι τοῦ Ντούγκλας!

— Θεούλη μου! κάνει, μ' ἔφογε μπαμπέσικα ὁ παλιὸ ἀστυνόμος!

Καὶ ξεχνώντας πὼς εἶναι κουκουλωμένος μὲ τὸ σεντόνι καὶ πὼς ἔχει σκεπασμένα τὰ μάτια του καὶ δὲν βλέπει, κάνει νὰ τρέξῃ, τὸ κεφάλι του χτυπάει σ' ἓνα ντοῖχο καὶ πέφτει φαιδὺς πλατὺς κάτω, μὲ χαμένες τὶς αἰσθήσεις!

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΡΟΔΙΔΕΙ

ΜΙΣΗ ὥρα πρὶν ἀκουσθῇ ἡ βροντεὴ καὶ ἀπειλητικὴ φωνὴ τοῦ Ντούγκλας ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ τῆς Λεϊλά, μιὰ σκιὰ βαδίζει μὲ προφύλα

ξι τοὺς ἐρημικοὺς δρόμους τῆς Ἀλμόρα καὶ φθάνοντας ἔξω ἀπὸ τὸ πολυτελέστατο παλάτι τοῦ μαχαραγιᾶ, σταματάει. Κυττάζει γιὰ μιὰ στιγμή ὁλόγυρά της καὶ δίνοντας ἓνα σάλτο σκαρφαλώνει στὴ μάντρα τοῦ κήπου. Δυὸ λεπτὰ ἀργότερα διασχίζει τὸν κήπο καὶ φθάνει κοντὰ στὸν τοίχο τοῦ παλατιοῦ.

Ἐκεῖ ἓνα δέντρο ὑψώνει τὰ κλαδιά του ὡς τὸ παράθυρο. Ἡ σκιά σκαρφαλώνει στὸ δέντρο, κρύβεται ἀνάμεσα στὰ κλαδιά καὶ σκύβοντας, κυττάζει ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς γρίλλιες τοῦ παραθύρου. Ἐκεῖνο ποὺ βλέπει στὸ δωμάτιο τὴν κάνει ν' ἀνατριχιάσῃ. Γιατὶ ἡ μυστηριώδης αὐτὴ σκιά ἀνήκει σ' ἓναν ἄνθρωπο. Κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ τρομερὸ φάντασμα τοῦ Ραμύζ, μὲ τὸ χλωμὸ πρόσωπο, τὰ πελώρια μάτια κι' ἓνα βέλος ποὺ τοῦ περνάει πέρα ὡς πέρα τὸ στήθος!

Κι' ὅμως, τὸ φάντασμα αὐτό, ποὺ κυττάζει ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ παλατιοῦ ἀνατριχιάζει στὴν ἀρχὴ κι' ὕστερα χαμογελάει. Τὸ χαμόγελο του εἶναι εἰρωνικὸ καὶ σατανικὸ μαζί.

Ἀφήνει τώρα τὸ παράθυρο, γλιστράει ἀθόρυβα ἀπὸ τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου καὶ μὲ νρήγορα καὶ ἀθόρυβα βήματα διασχίζει τὸν κήπο καὶ βγαίνει στὸ δρόμο.

Ἀφοῦ προχωρεῖ γιὰ λίγο, ἀνοίγει τὴν πόρτα ἐνὸς ἐρημου σπιτιοῦ καὶ μπαίνει μέσα...

Ὁ Ντούγκλας τὴν ὥρα αὐτὴ χάσιμουριέται στὸ γραφεῖο του κι' ἐτοιμάζεται νὰ πάῃ γιὰ ὕπνο.

—Θὰ κοιμηθῶ γιὰ νὰ εἶμαι ξεκούραστος αὔριο, λέει σ' ἓνα χωροφύλακα. Πρωτὶ - πρωτὶ ξεκινᾶμε γιὰ τὴ ζούγκλα, γιὰ νὰ συλλάβουμε τὸ Παιδί τῶν Λύκων. Ἀμήν!

Ἐκείνη τὴ στιγμή κουδουνίζει τὸ τηλέφωνο. Ὁ χωροφύλακας σηκώνει τὸ ἀκουστικὸ καὶ λέει μὲ βαρεῖα φωνή.

— Ἐμπρός!

Ἀκούει γιὰ λίγο καί, ξαφνικά, τὸ πρόσωπό του γίνε-ται χλωμὸ καὶ τὰ μάτια του γουρλώνουν.

— Τὶ συμβαίνει; τὸν ρωτάει κατάπληκτος ὁ Ντούγκλας. Ποιὸς τηλεφωνεῖ;

— Τὸ... τὸ φάντασμα! τραυλίζει ὁ χωροφύλακας καὶ τοῦ προτείνει τὸ ἀκουστικὸ.

Ὁ Ντούγκλας ξαφνιαάζεται καὶ καθὼς ἀπλώνει τὸ χέρι του νὰ πιάσῃ τὸ ἀκουστικὸ, τὰ δάχτυλά του τρέμουν.

— Ἐμπρός!, λέει σὲ λίγο φέρνοντας τὸ ἀκουστικὸ στὸ αὐτί του.

— Ἐδῶ τὸ φάντασμα!, ἀπαντάει μιὰ παράξενη φωνὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ συρματος.

— Καὶ ...καὶ τὶ ζητᾶς; ρωτάει κατακίτρινος ὁ Ντούγκλας. Μήπως θέλεις νὰ πάρῃς τὶς ψυχές μας;

— Ὁχι, ἀπαντάει ἡ ὑπόκωφη καὶ παράξενη φωνή, θέλω νὰ σᾶς παραδόσω μιὰ ψυχὴ. Τὴν ψυχὴ τοῦ Παιδιοῦ τῶν Λύκων!

Τὸ αἷμα πλημμυρίζει ξαφνικὰ τὸ ὠχρὸ πρόσωπο τοῦ Ντούγκλας.

— Τοῦ Παιδιοῦ τῶν Λύκων!, κάνει. Καὶ δὲν μιλάς τόση ὥρα, ἀνθρωπέ μου! Δέν μπορείς ἄμως ἀντὶ γιὰ τὴν ψυχὴ του νὰ μοῦ παραδώσης τὸν ἴδιο;

— Αὐτὸ θέλω νὰ κάνω, λέει ἡ φωνὴ ποὺ ἀνήκει στὸν νεκρὸ Ραιμύζ.

— Μπορεῖς!, κάνει ὁ ἄστυ νόμιος καὶ δαγκώνει ἀπὸ τὴν ἀγωνία του τὸ σύρμα τοῦ τη λεφώνου. Πές λοιπὸν ποῦ μπορῶ νὰ τὸν βρῶ καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ κάνω τρία μνημόσυνα γιὰ νὰ ἀναπαυθῇ ἡ ψυχούλα σου καὶ νὰ μὴν νυχτοπερπατᾷ.

— Ἄν θέλῃς νὰ τὸν βρῇς, συνεχίζει ἡ φωνὴ τοῦ φαντάσματος, πήγαινε στὸ παλάτι τοῦ μαχαραιγιᾶ τῆς Ἀλμόρα.

Τὸ παιδὶ τῶν Λύκων δένει καὶ φιμώνει τὴ Λεϊλά.

— Στὸ παλάτι εἶπες;

Ὁ Ντούγκλας τὰ χάνει γιὰ λίγες στιγμὲς μὰ δὲν ἀργεῖ νὰ συνέλθῃ.

— Χωροφύλακες!, φωνάζει. Ξυπνήστε ὅλοι γρήγορα καὶ πάρτε τὰ ὅπλα σας. Ἡρωῖκοί μου Ἑγγλέζοι ἀπόψε ἔφεξε ἡ τύχη μας. Ὁ μεγάλος μας ἐχθρὸς θὰ πέσῃ στὰ χέρια μας! Αὔριο σᾶς ὑπόσχομαι νὰ τὸν κρεμάσω καὶ νὰ πάρω τὸ βαθμὸ μου! Ζήτω ἡ Ἀγγλία, ζήτω ...ἐγώ, ζήτω ἐσεῖς!

Ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του κάνει σὰν τρελλός, χοροπηδάει, χτυπάει μέ κλωτσιές τὶς καρέκλες, τὶς ἀναποδογυρίζει καὶ ἀγκαλιάζει τοὺς χωροφύλακες. Ξαφνικὰ, σοβαρεύεται.

— Γρήγορα!, φωνάζει. Τὸ καταραμένο αὐτὸ παιδὶ θρίσκεται στὸ παλάτι τοῦ μαχαραιγιᾶ. Σίγουρα πῆγε γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴ Λεϊλά. Τρέξτε γιὰ νὰ προλάβουμε!

— Μὰ ποῖος σᾶς εἶπε ὅτι εἶναι ἐκεῖ τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων; ρωτᾷ ἓνας ἀπὸ τοὺς χωροφύλακες.

— Τὸ φάντασμα!

— Τὰ φάντασμα!

Ὁ χωροφύλακας σταυροκοπιέται καὶ κυττάζει ἐπίμο να τὸν ἀστυνόμο του, μήπως τυχὸν ἔχει τρελλαθῇ καὶ δὲν ξέρει τί λέει.

Σὲ λίγο, κάπου πενήντα χωροφύλακες, ὀπλισμένοι ὡς τὰ δόντια τρέχουν στοὺς δρόμους τῆς νυχτωμένης πολιτείας καὶ φθάνοντας στὸ παλάτι, τὸ κυκλώνουν ὁλόγυρα.

— Τὸ δάχτυλό σας στὴ σκανδάλη! διατάζει ὁ Ντούγκλας. Πυροβολήστε ἀλύπητα ὅποιον δοκιμάσει νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὸ παλάτι.

Ὁ ἴδιος συντροφιά μὲ πέντε χωροφύλακες φθάνει στὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ καὶ φωνάζει μὲ ὅλη του τὴ δύναμι:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου, παραδοθῆτε!

Κι' ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἀπαντάει κανεὶς, χτυπάει τὴν πόρτα μὲ τὸν ὑποκόπανο τοῦ ὀπλοῦ του γιὰ νὰ τὴν σπάσει.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ!

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΩΝ ΛΥΚΩΝ καθὼς συζητάει μὲ τὴ Λεϊλά στὸ σαλόνι της, ἀκούει τὴ διαταγὴ τοῦ Ντούγκλας καὶ ξαφνιασμένο πετάγεται ὄρθιο.

— Οἱ Ἀγγελοι!, λέει. Μὰ πῶς τῶμαθον ὅτι εἶμαι ἐδῶ;

Ἡ Λεϊλά ποὺ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της γίνεται ὠχρὸ ἀπὸ τὴν ταραχὴ καὶ τὴν ἀγωνία, πετάγεται κι' αὐτὴ καὶ κυττάζει τὸ παράθυρο.

— Φύγε, Σάντρο, τὸν ἰκετεύει. Φύγε γιατί ἂν σὲ πιάσει ὁ Ντούγκλας, ἔτσι ἄνθρωπος ποὺ εἶναι, θὰ σὲ σκοτώσει ἐπὶ τόπου! Πῆδα ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Τώρα πιά εἶναι ἀργά, τῆς ἀπαντάει τὸ θρυλικὸ παιδί, μὲ μιὰ καταπληκτικὴ ψυχραιμία. Οἱ Ἀγγελοι θάχουν νεύσει τὸν κήπο καὶ θὰ πυροβολήσουν ἀμέσως ὅταν μὲ δοῖν. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ὦ στὸ παλάτι, Λεϊλά. Ἐ

Ὁ Ντούγκλας προτείνει ἀπειλητικὰ τὸ πιστόλι του.

σὺ, ἄμω; Ἄν μάθῃ ὁ Ντούγκλας ὅτι συνεργάζεσαι μαζί μου, ὅτι μένω στὸ παλάτι σου;

Μιὰ σκέψι ἀστράφτει ἐκείνη τὴ στιγμή στὸ μυαλὸ τοῦ θρυλικοῦ παιδιοῦ. Ἀρπάζει τὸ κορδόνι μιᾶς κουρτίνας τὸ τραβάει μὲ δύναμι καὶ λέει στὴν κοπέλλα.

— Θὰ σὲ δέσω καὶ θὰ σὲ φιμώσω. Νὰ προσποιηθῆς ὅτι εἶσαι ἀναίσθητη καὶ νὰ πῆς τοῦ Ντούγκλας ὅτι σὲ χτύπησα στὸ κεφάλι.

— Σίάντρο!, δισημαρπύρεται ἡ κοπέλλα, κι' ἐσύ;

— Μὴ σὲ νοιάζει γιὰ μένα, δὲν θὰ μ' ἀφίση ἀβοήθητο ὁ Θεός.

Καὶ χωρὶς ἀργοπορία ξαπλώνει τὴ Λεϊλά στὰ πάτωμα, τὴ δένει χειροπόδαρα καὶ τὴ φιμώνει.

Ἄφου τελειώνει ἐτοιμάζεται νὰ σβύσῃ τὸ φῶς, μὰ δὲν προλαβαίνει. Ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἀνοίγει μὲ πάταγο καὶ κάνει τὴν ἐμφάνισί του ὁ Ντούγκλας, προτείνοντας ἀπειλητικὰ τὸ πιστόλι του. Πίσω του προβάλλουν τὰ κεφάλια τριῶν ἀκόμῃ Ἀγγλων.

— Ψηλὰ τὰ χέρια!, διατάζει ὁ Ντούγκλας.

Ὁ Σάντρο ὑπακούει. Καὶ ὅταν σὲ λίγο ἕνας ἀπὸ τοὺς χωροφύλακες τοῦ περνάει τὶς χειροπέδες δὲν φέρνει ἀντίστασι. Πέντε πιστόλια τὸν ἀπειλοῦν ἑτοιμα νὰ τοῦ χαρίσουν τὸ θάνατο, στὴν παραμικρὴ του κίνησι...

«Ἄς περαιμῆνω», συλλογίζεται τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων. «Ἴσως σὲ λίγο νὰ βοῶ εὐκαιρία νὰ τοὺς ξεφύγω!»

— Δέστε τον χειροπόδαρα!, διατάζει ὁ Ντούγκλας.

Κι' ἐνῶ δυὸ χωροφύλακες ἐκτελοῦν τὴ διαταγή του ἐκεῖνος ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ δωμάτιο. Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ ἀνακαλύπτει τὴ δειμένη Λεϊλὰ καὶ βάλλει τὶς φωνές:

— Τὸ ἄθλιο παιδὶ! Ἔδεσε τὴν κοπέλλα καὶ τὴ φίμωσε!

Μὲ κώμικὴ φούρια σκύβει λύνει τὸ κορίτσι καὶ τὸ βοηθάει νὰ σταθῇ στὰ πόδια του. Ἡ Λεϊλὰ πιάνει τὸ μέτωπό της σὰ νὰ τὴν πονάῃ καὶ κυττάζει μὲ μισόκλειστα μάτια ὀλόγυρά της.

— Σὲ χτύπησε ὁ κακοῦρος!, τῆς λέει ὁ Ντούγκλας. Εὐτυχῶς ποὺ προλάβουμε καὶ τὸν θέσουμε ἐκτὸς μάχης! Ἐ

γὼ φοβήθηκα πὼς θὰ σὲ εἴχε σκοτώσει! Εὐτυχῶς ποὺ μοῦ τηλεφώνησε τὸ φάντασμα καὶ ἔφτασα πάνω στὴν ὥρα!

— Ναί, μὲ χτύπησε, τραυλίζει ἡ Λεϊλὰ, ἐνῶ ἡ καρδιά της ματώνει ἀντικρύνοντας τὸν ἀγαπημένο της φίλο, δεμένο χειροπόδαρα πάνω στὸ ντιβάνι.

— Θὰ πληρώσῃ ἀκριβὰ αὐτὸ ποὺ ἔκανε, λέει γεμάτος ἐνθουσιασμό ὁ Ντούγκλας. Σοῦ ὑπόσχομαι, Λεϊλὰ, νὰ τὸν κρεμάσω αὔριο τὸ πρωῒ στὴν πλατεῖα καὶ... νὰ πάρω αὐτὸν τὸν ἔσημο βαθμὸ ποὺ μοῦ τὸν ἔχει τάξει ἐδῶ καὶ δυὸ χρονία ὁ διοικητής μου! Ἀμήν! Τὸ πρωῒ θὰ πληρώσῃ ὅλα τὰ ἐγκλήματά του!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, συμβαίνει κάτι ποὺ κανεὶς δὲν τὸ περίμενε. Ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα προβάλλει ἕνα φάντασμα! Εἶναι ἕνα φάντασμα ντυμένο μ' ἕνα λευκὸ σεντόνι ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια. Μόλις μπαίνει στὸ σαλόνι, φωνάζει:

— Κούκου!

Οἱ χωροφύλακες τὰ χάνουν καὶ τρέμουν σὰν φύλλα ποὺ τὰ χτυπάει ὁ ἄνεμος. Μόνο ὁ Ντούγκλας κρατᾷ τὴν ψυχραιμία του καὶ κάνει ἕνα βῆμα μπροστά.

— ὦ, τὸ φάντασμα!, κάνει γελῶντας. Ἐσὺ εἶσαι ποὺ μοῦ τηλεφώνησες πὼς εἶναι ἐδῶ τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων; Σύγχορητήρια, λοιπόν! Σοῦ ἔχω ὑποσχεθῇ τρία μνημόσυνα.

Τὸ φάντασμα, ποὺ δὲν ἀνῆκει στὸν νεκρὸ Ραιμύζ ὅπως

πιστεύει ὁ Ντούγκλας ἀλλὰ στὸν Βάβα, τὸν φίλο τοῦ Τίπο- Τίπο ποὺ παίζει τὸ φάντασμα χωρὶς νὰ ἔχη πᾶρη εἴδησι τὶ συμβαίνει, σταματᾷ σὲ μιὰ στιγμή καὶ ρωτᾷ:

— Ἐσύ... ἐσύ ποιὸς εἶσαι;

— Εἶμαι ὁ Ντούγκλας ὁ ἀστυνόμος!

— Ὁ Ντούγκλας!, κάνει ὁ Βάβα καί, φορῶντας ἀκόμη τὸ σεντόνι, τὸ βάζει στὰ πόδια καὶ βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ σαλόνι.

— Πῶ, πῶ, κάνει ὁ ἀστυνόμος τρίβοντας τὰ χέρια του ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Ὡς καὶ τὰ φαντάσματα ἀκόμη μὲ φοβοῦνται. Καὶ τώρα, γενναῖοι μου χωροφύλακες, φορτώστε στὴν πλάτη σας αὐτὸ τὸ καταραμένο παιδί καὶ πάμε νὰ ἐτοιμασοῦμε τὴν κρεμάλα...

«ΟΛΟΙ ΣΑΣ ΜΙΣΟΥΝ!»

ΚΟΣΜΟΣ πολὺς ἔχει συγκεντρωθῇ στὴν πλατεία τῆς Ἀλμάρρα καὶ σχηματίζει ἕναν κύκλο γύρω ἀπὸ ἕνα ψηλὸ δέντρο. Ἀπὸ ἕνα κλαδί κρέμεται μιὰ θηλειά. Σ' αὐτὴ, ὁ ἀστυνόμος Ντούγκλας θὰ περάσῃ σὲ λίγο τὸ κεφάλι τοῦ θρυλικοῦ Παιδιοῦ τῶν Λύκων.

— Γιατὶ θὰ τὸν κρεμάσουν; λένε μερικοὶ Ἴνδοι καὶ κουνοῦν μὲ θλίψι τὰ κεφάλια τους

— Γιατὶ σκότωσε τὸν Ραμύζ, τοὺς ἀπαντοῦν ἄλλοι. Καὶ τώρα τὸ φάντασμα τοῦ Ραμύζ γυρεύει ἐκδίκησι. Ἄν δὲν τὸν σκοτώσουν, θὰ ἔρχε

ται τὰ θηράδια καὶ θὰ μᾶς καίῃ τὰ σπίτια. Ὁ Ντούγκλας λέει πῶς τὸ φάντασμα τοῦ τηλεφώνησε ὅτι ὁ Σάντρο ἦταν στὸ παλάτι τῆς Λεϊλά.

— Ὁ Σάντρο εἶναι καλὸς ὑποστηρίζουν μερικοί.

— Τότε γιατί μπήκε στὸ παλάτι τῆς Λεϊλά; Δὲν μπήκε γιὰ νὰ κλέψῃ;

Σὲ μιὰ στιγμή ἀκούγεται ἕνα σούσουρο κι' ὕστερα βασιλεύει βαθειὰ σιωπὴ. Ὁ ἀστυνόμος ὁδηγεῖ τὸν Σάντρο δεμένον, στὸ δέντρο ὅπου κρέμεται ἡ θηλειά...

* * *

Ἡ Λεϊλά κάθεται πάνω σὲ ἀντιστοιμμένα κάρβουνα. Ὅσο προχωρεῖ ἡ νύχτα καὶ ἔρχεται αὐγὴ, ἡ ψυχὴ τῆς κυριεύεται ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

— Τὶ θὰ κάνουμε; λέει στὸν Βάβα καὶ στὸν Τίπο- Τίπο, ποὺ εἶχαν τὴν τύχη νὰ μὴν πέσουν στὰ χέρια τῶν Ἑγγλεζῶν. Πρέπει νὰ ἐλευθερώσουμε τὸν Σάντρο.

— Καὶ βέβαια πρέπει νὰ τὸν ἐλευθερώσουμε, λέει ὁ γενναῖος Τίπο- Τίπο. Ἀναλαβάνω ἐγὼ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, Λεϊλά. Εἶμαι ἱκανὸς νὰ συντρίψω ὅλη τὴν Ἀγγλικὴ αὐτοκρατορία.

Ὁ Βάβα, ποὺ δὲν ἔχει ἀκούσει καὶ, ἀρχίζει νὰ γελάῃ.

— Γιατὶ γελάς; τὸν ρωτᾷ θυμωμένος ὁ Τίπο - Τίπο. Μὴ πῶς σοῦ φαίνεται παράλογο αὐτὸ ποὺ εἶπα;

— Παλιόλογο; τοῦ ἀποκρί

νεται ο Βάβα.

— "Αλογο εἶσαι καὶ φαίνεσαι!

— Ψαίνεσαι;

Ὁ Τίπο - Τίπο νευριάζει στ' ἀληθινὰ τώρα γιὰ τὴν κουφισμάρα τοῦ φίλου του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τοῦ τὶς βρέξει, μὰ ἡ Λεϊλὰ τὸν συγκρατεῖ ἐνῶ τὰ μάτια της λάμπουν παράξενα.

— Μπράβο, Βάβα, κάνει. Μοῦ ἔδωσες μιὰ ιδέα. Μόνο μὲ τ' ἄλογα θὰ μπορέσουμε νὰ ἐλευθερώσουμε τὸν Σάντρο!

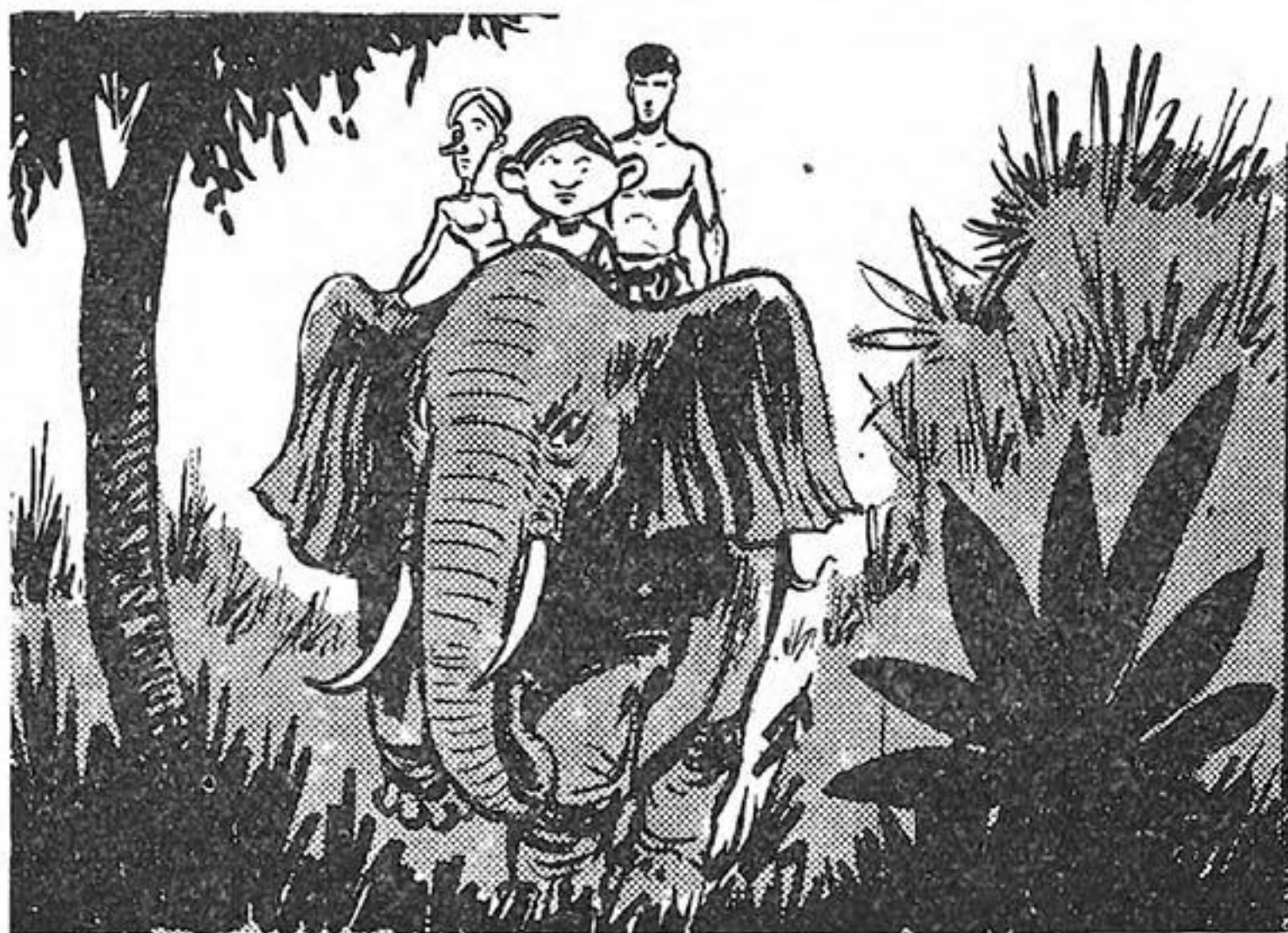
Καί, χαιμηλόφωνα τώρα γιὰ νὰ τὴν ἀκούη καὶ ὁ Βάβα μὲ τὴν παράξενη κουφισμάρα, τοὺς ἀναπτύσσει τὸ

σχέδιό της.

— Στὸ σπαῦλο μου ἔχω περίφημα ἄλογα, τοὺς λέει. Θὰ τὰ καθαιλικεύσουμε καὶ μὲ ἓνα γιαταγάνι ὁ καθένας στὸ χέρι, θὰ ὀρμήσουμε ἓναν τῖον τοῦ πλήθους, θὰ σπείρουμε τὸν πανικὸ καὶ θὰ ἐλευθερώσουμε τὸν Σάντρο. Δὲν θέλω ὅμως νὰ σκοτώσετε κανέναν.

— Ἀ, ἐγὼ δὲν παίζω, κάνει ὁ Τίπο - Τίπο. Νὰ κρατάω γιαταγάνι στὸ χέρι καὶ νὰ μὴ σκοτώσω τὸν Ντούγκλας; Θὰ τοῦ πάρω τὸ κεφάλι ἔτσι!

Καὶ μὲ τὸ χέρι του κάνει μιὰ κίνησι καὶ χτυπάει ξαφνικὰ τὸ λαιμὸ τοῦ Βάβα.

Τὰ τρία παιδιὰ διασχίζουν τὴ ζούγκλα καβάλλα στὸν ἐλέφαντα

‘Ο Ραιμύζ πέφτει νεκρός μπροστά στο ἄγαλμα τοῦ Βούδδα

‘Ο Ἰνδὸς μὲ τὸ χοντρὸ κεφάλι θυμώνει κι’ ἐτοιμάζεται νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τοῦ φίλου του, μὰ ἐκεῖνος προλαβαίνει νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια καὶ νὰ κρυφτῇ κάτω ἀπὸ μιὰ πολυθρόνα.

* * *

‘Η σιωπὴ ποὺ ἀπλώθηκε ἀπ’ ἄκρῃ σ’ ἄκρῃ στὴν πλατεία, δὲν κρατᾷ γιὰ πολὺ γιὰτὶ τὴν σπάζει ἡ χοντρὴ φωνάρα τοῦ Ντούγκλας.

— Παιδὶ τῶν Λύκων, λέει, ἔφτασε ἡ τελευταία σου στιγμὴ! ‘Ομολογεῖς τὰ ἐγκλήματα τὰ σου; ‘Ομολογεῖς ὅτι σκότωσες τὸν Ραιμύζ στὴ ζούγκλα;

— Ντούγκλας, τοῦ ἀπάν-

τάει ἀγέρωχα ὁ Σάντρο, πιο ἀθῶος ἀπὸ μένα δὲν ὑπάρχει ἄλλος στὸν κόσμον. Δὲν μὲ νοιάζει ὅμως ποὺ μὲ σκοτώνεις ἄνδρα. Θάρθῃ μιὰ μέρα ποὺ τὴν ἴδια αὐτὴ θηλειὰ θὰ περάσῃ τὸ δικό σου τὸ κεφάλι. ‘Ολοὶ αὐτοὶ ποὺ ἔχουν συγκεντρωθῇ γύρω μας, ὅλα τὰ ἑκατομμύρια τῶν Ἰνδῶν εἶναι ἐχθροὶ σου καὶ σὲ μισοῦν, ἐσένα καὶ ὅλους τοὺς Ἀγγλοὺς γιὰτὶ ἔχετε ὑποδοῦ λῶσει τὴν πατρίδα τους!

‘Ο Ντούγκλας γίνεται καταιγίτρινος καὶ δαγκώνει ἀπὸ τὴ λύσσα του τὰ χεῖλη του, ἐνῶ οἱ πιο κοντινοὶ Ἰνδοὶ ποὺ ἄκουσαν τὰ θαρραλέα λόγια τοῦ Σάντρο, τὸν κυττά-

ζουν μὲ συγκίνησι καὶ τὰ μάτια τους καθρεφτίζουν ἓναν βαθὺ οἶκτο.

— Θάνατος στὸν κακοῦργο!, ξεφωνίζει ὁ Ντούγκλας καὶ ἀρπάζοντας τὴ θηλειὰ τὴν περνάει στὸ λαιμὸ τοῦ Σάντρο. Ὑστερα σπρώχνει μὲ μιὰ κλωτσιὰ τὴν καρέκλα πάνω στὴν ὁποία στεκόταν ὁ λόρθο τὸ θρυλικὸ παιδί. Τώρα τὸ σῶμα τοῦ ἐκδικητοῦ τῆς ζούγκλας μένει μετέωρο στὸν ἀέρα...

ΗΡΩ·Ι·ΚΗ ΕΦΟΔΟΣ

Ο ΤΙΠΟ - ΤΙΠΟ, ὁ κωμικός καὶ φοβητισιάρχης Ἰνδός, ἀνεβαίνει στὸ ἄλογο ποὺ διαλέγει γι' αὐτὸν ἡ Λεϊλά καὶ σηκώνει ψηλὰ τὸ μακρὺ του γιαταγάνι.

— Τρέμε γῆ καὶ οὐρανέ!, κάνει. Μὲ τὸ γιαταγάνι μου αὐτὸ θὰ φάω μπαμπέσικα ἐχθροὺς καὶ φίλους!

— Ψύλλους; τοῦ ἀπαντᾷ ὁ κουφὸς Βάβα, ποὺ ἀνεβαίνει κι' αὐτὸς στὸ ἄλογό του καὶ πιάνει τὰ χαλινάρια.

— Ψύλλους θὰ φᾶς ἐσὺ!, τοῦ λέει μὲ περιφρόνησι ὁ Τίπο - Τίπο. Ἐγὼ θὰ φάω Ἐγγλέζους.

Καὶ γυρνώντας πρὸς τὸ μέρος τῆς Λεϊλά ποὺ ἀνεβαίνει στὸ ἄλογό της καὶ φοράει στὸ πρῶσωπό της ἓνα μαντήλι γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀναγνωρίσουν:

— Ἐμπρὸς γενναία μου ἀμαζόνα!, τῆς λέει. Ὁδήγησέ μας στὸ πεδίο τῆς μάχης ὅπου θὰ χύσω τὸ αἷμα μου

χτυπώντας ἀδυσώπητα τοὺς ἐχθροὺς μας.

— Καὶ ποῦ τὸ βρήκες τὸ αἷμα, Τίπο- Τίπο; τοῦ λέει πειράζοντάς τον ὁ Βάβα.

— Ἀ, ὥστε ἀκούς ἔ; κάνει ὁ ψευτοπαλληκαρᾶς Ἰνδός. Ὅταν σὲ συμφέρη κάνεις τὸν κουφό. Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης ἀκριβὰ αὐτό.

— Ἐτοιμοί!, λέει ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ Λεϊλά. Κάθε λεπτὸ ποὺ περνάει λιγοστεύει καὶ τὴ ζωὴ τοῦ Σάντρο. Θὰ ὀρμήσουμε πάνω στὸ πλῆθος κι' ἐνῶ ἐγὼ θ' ἀρπάξω τὸν φίλο μας, ἐσεῖς θὰ μὲ ὑποστηρίξετε.

— Τὶ σὲ μέλλει ἐσένα!, τὴν δεβαιώνει ὁ Τίπο - Τίπο. Ἀφοῦ ἔχεις ἐμένα δίπλα σου μὴ φοβάσαι τίποτε.

— Ἐμπρὸς, λοιπόν, καὶ ὁ μεγάλος Βούδδας ἄς μᾶς βοηθήσει.

Τρία ὑπέροχα ἄλογα ξεκινοῦν τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο, ἀπὸ τὸ σταῦλο τοῦ παλατιοῦ τῆς Λεϊλά καὶ σὲ λίγο καλπάζουν καὶ ξεχύνονται σὰν ἀστραπὴ στοὺς στενοὺς δρόμους τῆς Ἀλμόρα. Μπροστὰ πηγαίνει ἡ Λεϊλά, πίσω ἀκολουθεῖ ὁ Βάβα καὶ τελευταῖος ὁ Τίπο - Τίπο ποὺ ἀνεμίζει τὸ γιαταγάνι του λὲς καὶ κόβει κεφάλια.

— Τρέμε κόσιμε!, λέει καὶ ξοιναλέει. Τρέμε τὸ γιαταγάνι μου καὶ μένα! Κρύψου Ντούγκλας γιατί σ' ἔφαγα!

Σὲ λίγο ἀφήνουν τοὺς στενοὺς δρόμους καὶ μπαίνουν σὲ μιὰ λεωφόρο, ποὺ στὸ τέρμα της εἶναι ἡ πλατεῖα μὲ τὸ

συγκεντρωμένο πλήθος.

— Γρήγορα!, φωνάζει ἡ Λεϊλά καὶ ἡ καρδιά της σφίγγεται ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Γρήγορα γιατί φοβάμαι πὼς δὲν θὰ προλάβουμε!

Σὲ δυὸ λεπτά τὸ πρῶτο ἄλογο φθάνει στὴν ἄκρη τῆς πλατείας. Οἱ πρῶτοι κάτοικοι ποὺ ἀκούν πίσω τους τὸ προδοβολητὸ, γυρίζουν καί, ἀντικρύζοντας τὴν ἀμαζόνα μὲ τὴ μάσκα καὶ μὲ τὸ γιαταγάνι στὸ χέρι, κυριεύονται ἀπὸ τὸν πανικό, σκορποῦν ὁλόγυρα καὶ ἀφήνουν ἓναν φαιρὸν διάδρομο μέσα στὸν ὁποῖο ξεχύνεται σὰν σίφουνας τὸ ἄλογο τῆς Λεϊλά.

— Πίσω Ἑγγλέζοι!, φωνάζει ὁ Βάβα στριφογυρίζοντας τὸ γιαταγάνι του.

Ὁ Τίπο - Τίπο ὅπως βλέποντας αὐτὸ τὸν ἴσγκο τοῦ πλήθους ξεχνάει τὶς παλληκαριές του, τὰ χάνει καί, πετώντας μακουὰ τὸ γιαταγάνι, προσπαθεῖ νὰ γυρίσῃ τὸ ἄλογο του πίσω, σφίγγοντας μὲ δύναμι τὰ χαλινάρια του. Τὸ ἄλογο ξαφνιάζεται, σηκώνει ψηλὰ τὰ δυὸ μπροστινά του ποδάρια καὶ ὁ φοβητισιάρης Ἰνδὸς λιποθυμᾷ ἀπὸ τὸ φόβο του καὶ πέφτει κάτω καρῶνα - γράμματα.

— Κρύψτε τον νὰ μὴ τὸν δεῖ οἱ Ἑγγλέζοι!, φωνάζει κάποιος ἀπὸ τὸ πλήθος. Κε τάρρα στοὺς Ἑγγλέζους! Τὸ Παιδί τῶν Λύκων εἶναι ἀθῶο!

Στὸ μεταξὺ τὰ δυὸ ἄλογα προχωροῦν. Ἡ ἀμαζόνα μὲ τὸ

κρυμμένο πρόσωπο ποὺ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ φανταστῇ πὼς εἶναι ἡ Λεϊλά, ἡ κόρη τοῦ μαχαιοραγιά τῆς Ἀλμόρα, φθάνει σὲ λίγο στὸ κέντρο τῆς πλατείας καί, ἀνατριχιάζει! Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ ἄστυνός, ἀπορροφημένος καθὼς εἶναι δὲν ἀκούει τὸ θόρυβο τοῦ πλήθους κλωτσάει τὴν καρέκλα καὶ τὸ ἰῶμα τοῦ δεμένου Σάντρο κρέμεται, μὲ τὴ θηλειὰ σφιγμένη στὸ λαιμό του!

— Ζήτω!, κάνει ὁ χοντρὸς ἀστυνός. Ἐπιτέλους σ' ἐκδικήθηκα καταιραγμένο παιδί καὶ σήμερα θὰ πάρω τὸ βαθμ...

Δὲν προλαβαίνει νὰ τελειώσῃ τὴν κουβέντα του. Βλέπει νὰ πετάγεται μπροστά του μιὰ ἀμαζόνα μὲ τὸ πρόσωπό της κρυμμένο κάτω ἀπὸ ἓνα μαντήλι. Στὸ δεξί της χέρι κρατάει ἓνα γιαταγάνι ποὺ διαγράφει μιὰ γρήγορη τροχὰ καὶ κόβει τὸ τεντωμένο σκοινὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖο κρέμεται τὸ θῦμα του. Μὲ τὸ κόψιμο τοῦ σκοινιοῦ τὸ Παιδί τῶν Λύκων δὲν πέφτει κάτω γιατί προλαβαίνει καὶ τὸ ἀρπάζει ἡ ἀμαζόνα, ἀνεβιάζοντάς το πάνω στὴ σέλλα τοῦ ἄλόγου ποὺ συνεχίζει τὸν καλπασμὸ του μέσα στὸ πλήθος τῶν ἀνθρώπων ποὺ φεύγουν τρομοκρατημένοι.

— Σταματήστε την!, οὐρλιάζει ὁ χοντρὸς ἀστυνός. Σκοτώστε την! Ἐχασα τὸ Παιδί τῶν Λύκων! Ἐχασα τὸ βαθμό μου! Βοήθεια!

Τραβάει τὸ πιστόλι του κι'

έτοιμάζεται να τρέξει πίσω από το άλλογο, όταν ένα δεύτερο άλλογο περνάει από μπρός του. Ο καθαλλάρης του είναι ένας κωμικός Ινδός με χοντρό κεφάλι και μεγάλα αυτιά!

Πρίν ο Ντούγκλας συνέλθει, το γιαπαγάνι του Βάβα τινάζεται προς το μέρος του και, τρυπώντας το πηλήκιό του, το παίρνει από το κεφάλι και το πετάει μακριά.

— Σκοτώστε τον!, ούρλιάζει ο Ντούγκλας και τρέχει να πιάσει το καπέλλο του ενώ γύρω του ο κόσμος γελάει για το πάθημά του.

— Είναι Ινδοί επαναστάτες!, λέει ένας χωροφύλακας, έντρομος. Μας επιτίθενται με χιλιάδες άλλογα!

Ο φόβος των Αγγλων χωροφυλάκων δεν περιγράφεται. Ταμπουρώνονται πίσω από

Περνάει τη θηλειά στο λαιμό του δεμένου παιδιού...

τα δέντρα και τα πεζοδρόμια της πλατείας και περιμένουν να δώσουν μάχη με τους χίλιους Ινδούς επαναστάτες! Μόνο ο Ντούγκλας δεν ταμπουρώνεται και τρέχει πίσω από το άλλογο του Βάβα, πυροβολώντας και ούρλιάζοντας μαζί.

— Ατιμε Ινδέ, θά μου το πληρώσεις αυτό που μου έκανες. Και συ καταραμένο πλάσμα με τη μάσκα κάποτε θα πέσης στα χέρια μου!

Σε λίγο οι σφαίρες του πιστολιού του τελειώνουν, αλλά ο πεισματάρης αστυνομικός δεν λέει να σταματήσει. Τρέχει τόσο γρήγορα που, σε μια γωνιά, προλαβαίνει το άλλογο του Βάβα που έχει ανακόψει τώρα τον καλπασμό του.

Από το στόμα του Ντούγκλας βγαίνει άσπρος αφρός. Μόλις βλέπει το άλλογο να σταματήσει σχεδόν όρμάει εναντίον του αρπάζοντας μια πέτρα. Τότε, όμως, συμβαίνει κάτι το καταπληκτικό. Το άλλογο του Βάβα τινάζεται από τη θέσι του, παίρνει μια στροφή και φθάνει πίσω από τον αστυνόμο. Και, πριν τελευταίος προλάβει ν' αντιδράσει, το έξυπνο ζώο τινάζει τα δυο πηλινά του πόδια, δίνει μια γερή κλωτσιά στα μαλακά του αστυνόμου και τον έκσφενδονίζει δέκα μέτρα μακριά. Το κεφάλι του χτυπάει με δύναμη στον τοίχο ενός σπιτιού και μένει αναίσθητος.

— Σου χρειαζόταν!, κάνει ο Βάβα και κεντρίζει το άλλο

γό του που τρέχει σαν άστρα πη και κατευθύνεται τώρα προς τὸ παλάτι τοῦ μαχαραγιᾶ. Εὐτυχῶς που τὸ παλάτι εἶναι στὴν ἄκρη τῆς Ἀλμόραι, πνιγμένο σὲ ψηλὰ δέντρα· κι' ἔτσι κανεὶς δὲν βλέπει πὼς τ' ἄλογα κατευθύνονται πρὸς τὰ ἐκεῖ.

ΚΥΝΗΓΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

Ο ΒΑΒΑ βρίσκει στὸ σαλόνι τοῦ παλατιοῦ τὴ Λεϊλά καὶ τὸν Σάντρο. Ὁ τελευταῖος μόλις βλέπει τὸν Ἰνδὸ νὰ μπαίνει, τὸν ρωτάει μὲ ἀγωνία:

— Πού εἶναι ὁ Τίπο - Τίπο; Δὲν ἦρθατε μαζί;

— Ἔρχομαι μόνος μου!, ἀκούγεται μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ διάδρομο.

Γυρίζουν καὶ οἱ τρεῖς τὰ

Μπροστὰ καλπάζει ἡ ἀτρόμητη
κόρη τοῦ μαχαραγιᾶ

κεφάλια τους καὶ βλέπουν ἕναν Τίπο - Τίπο ἀξιοθρήνητο, μὲ ἓνα καρούμεπαλο στὸ κεφάλι καὶ μὲ πρησιμένο τὸ ἄριστερό μάτι.

— Μπράβο σου, Λεϊλά, ἀρχίζει ἀμέσως τὰ παράπονα. Ἔτσι ἀφήνουν τοὺς φίλους τους καὶ φεύγουν; Εὐτυχῶς που μ' ἐκρυψαν ἀπὸ τὸν Ντούγκλας καὶ δὲν μὲ βρήκε γιὰ νὰ μὲ φάη μπαμπέσικα.

— Τί ἔγινες, δὲν ἀκολούθησες πίσω μου; τὸν ρωτάει ἡ Λεϊλά.

— Φταίει ἐκεῖνο τὸ παιδιά λογο που μοῦ ἔδωσες, κάνει θυμωμένος ὁ Τίπο - Τίπο. Σηκώθηκε στὸν α�έρα καὶ μ' ἔφερε κάτω κορώνα - γράμματα. Εὐτυχῶς ὅμως που στὸ πέσι μὸ μου, πρόλαβα καὶ πήρα τὰ κεφάλια δυὸ Ἑγγλέζων που βοέθηκαν μπροστὰ μου. Ἀμέ τί νομίζετε πὼς θὰ τοὺς χάριζα;

— Ἀφῆσε τώρα τίς παλληκαιοῖές σου, τοῦ λέει ὁ Σάντρο. Ἀς εὐχαριστήσουμε τὸ Θεὸ που βγήκαμε ὅλοι ζωντανοὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴν περσιπέτεια· κι' ἄς σκεφθοῦμε νὰ δοῦμε μὲ ποιὸν τρόπο θὰ συλλάβουμε...

— Τὸν Ντούγκλας; τὸν διακόπτεται ὁ Τίπο - Τίπο.

— Τὸ φάντασμα τοῦ νεκροῦ Ραμύζ. Ἡ καλύτερα ἐκεῖνο που κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ φάντασμα. Γιατὶ ἓνα φάντασμα δὲν μπορεῖ νὰ προδῶση, ἐκεῖνος ὅμως μᾶς πρόδωσε. Φαίνεται πὼς ἦρθε νὰ κάνη μιὰ ἐπίσκεψι στὸ παλάτι, μὲ εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρο

καὶ εἰδοποίησε τὸν Ντούγκλας. Σκέφτηκα, λοιπόν, νὰ τοῦ στήσουμε μιὰ παγίδα.

* * *

Νύχτωσε γιὰ τὰ καλά. Ἡ μεγάλη πολιτεία δὲν παρουσιάζει καμμιά κίνησι στοὺς δρόμους. Ὅλοι φοβοῦνται τὸ τρομαρὸ φάντασμα κι' ἔχουν κλειστὴ ἰστὰ σπίτια τους. Σὲ ποιὸν ἄραγε θὰ φανερωθῇ ἀπόψε γιὰ νὰ σκορπίσῃ τὸν ὀλεθρο στὸ πέρασμά του; Ποιὸς θὰ ἔχῃ τὴν τραγικὴ τύχη νὰ δῇ τὸ σπίτι του νὰ καίγεται;

Ὁ Σάντρο, μόλις πέφτουν τὰ πρῶτα σκοτάδια λέει στὸν Τίπο - Τίπο καὶ τὸ Βάβα:

— Θὰ πάτε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ραιμύζ. Ἐχω μάθει πὼς ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε δὲν κατοικεῖ κανεὶς μέσα σ' αὐτό. Θὰ κρυφθῆτε στὸν κήπο καὶ ἂν δῆτε νὰ βγαίνει κανεὶς θὰ τὸν πάρετε ἀπὸ πῖσω, μὲ προφύλαξι γιὰ νὰ δῇτε ποὺ πηγαίνει. Ἄν μπῇ σὲ κανένα σπίτι νὰ τρέξῃ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ γιὰ νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ. Ἄν πάλι δῇτε κανέναν νὰ μπαίνει μέσα στὸ σπίτι, πάλι νὰ ἔρθῃ ὁ ἓνας νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ. Ἐγὼ θὰ κρυφτῶ στὸν κήπο τοῦ παλατιοῦ γιὰ τι φοβάμαι ὅτι τὸ φάντασμα θὰ ἐπιχειρήσῃ γι' ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ Λεϊλ.

Ἔτσι, οἱ δυὸ φίλοι μας ξεκινοῦν καὶ σὲ λίγο κρύβονται στὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ραιμύζ, ποὺ φαίνεται ἔρημο κι' ἐγκαταλειμμένο. Κάθονται κάπου καμμιά ὥρα μέσα σ' ἓνα θάμνο, ὅταν ἀπὸ τὸ μυα-

λὸ τοῦ Βάβα περνάει μιὰ ὠραία ἰδέα:

— Δὲν πάμε μέσα στὸ σπίτι. Τίπο - Τίπο, μιὰ καὶ δὲν τὸ κατοικεῖ κανεὶς, νὰ ἐρευνήσουμε μήπως εἶναι κρυμμένο τὸ φάντασμα;

— Καὶ δὲν πάμε, τοῦ ἀπαντάει ὁ καμμικὸς Ἰνδός. Σὲ προειδοποιῶ, ὅμως, πὼς ἂν τὸν βροῦμε, θὰ τοῦ σπάσω τὰ κόκκαλα.

— Δὲν ἔχει κόκκαλα τὸ φάντασμα, βλάκα!

— Δὲν ἔχει; Καλύτερα, γιὰ νὰ μὴ μὲ πονέσουν οἱ γροθιές μου. Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴν τὸ ἀγγίξῃς γιὰτὶ θὰ τσακωθοῦμε. Θέλω μόνος μου νὰ τὸν φάω μπαμπέσικα.

— Σύμφωνοι, λέει ὁ Βάβα καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα.

Τὴν βρίσκει κλειδωμένη καὶ ἀναγκάζεται νὰ κἀνῃ τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ γιὰ νὰ βρῇ κανένα παράθυρο ἀνοιχτό. Εἶναι τυχερὸς γιὰτὶ ὑπάρχει πράγματι ἓνα παράθυρο ἀνοιχτό, τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας. Σὲ λίγο τὰ δυὸ παιδιὰ σκαρφαλώνουν καὶ βρίσκονται τώρα κυκλωμένοι ἀπὸ τὸ πυκνὸ σκοτάδι τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὴν ἀπόλυτὴ τὴν αἰνιγματικὴ σιωπὴ ποὺ βασιλεύει ἐκεῖ μέσα.

Ὁ κατημένος ὁ Τίπο - Τίπο τὰ χρειάζεται.

— Ἀνάθεμά σε ἐδῶ ποὺ μ' ἔφερες, δισομωρτύρεται.

— Σσστ!, τοῦ κάνει ὁ Βάβα καὶ ἀνάβει ἓνα φακὸ ποὺ φέρνει πάντα μαζί του.

Στὸ ἀδύνατο φῶς τοῦ δια-

κρίνουν μιὰ πόρτα, τὴν ἀνοίγουν καὶ ἀκολουθοῦν ἓνα διάδρομο. Στὸ τέλος τοῦ διαδρόμου ὑπάρχει μιὰ ἄλλη πόρτα. Μπαίνουν τώρα μέσα σὲ μιὰ κρεββατοκάμαρα.

— Σβῆσε τὸ φακό σου, λέει ὁ Τίπο - Τίπο.

Ὁ Βάβα ὑπακούει καὶ ἔτοιμάζεται κάτι νὰ πῇ ὅταν, ξαφνικά, ἔχει τὴν ἐντύπωση πὼς ἀκούει ἐλαφρὰ ἴχνη βημάτων.

— Βάβα, τοῦ λέει ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Τίπο-Τίπο, νὰ μὴ μὲ λένε ἥρωα ἂν δὲν συντρίψω ἀπόψε τὸ φάντασμα...

— Σσστ!, τὸν διακόπτει ὁ χοντροκέφαλος φίλος του. Ἀκούς βήματα;

Ὁ λαίμος τοῦ Τίπο - Τίπο στεγνώνει ξαφνικά καὶ τὰ γόνατά του λυγίζουν. Τεντώνει τ' αὐτιά του, ἀκούει κι' αὐτὸς ἴχνη βημάτων καὶ μ' ἓνα σάλτο πέφτει στὰ τυφλὰ πάνω στὸ στρωμένο κρεβάτι τῆς κρεββατοκάμαρας καὶ μπαίνει κάτω ἀπὸ τὶς κουβέρτες.

— Ἔ, τοῦ λέει ὁ Βάβα ποὺ κάνει κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο, γιατί κρύφτηκες; Δὲν μοῦ εἶπες πὼς θὰ συντρίψης ἀπόψε τὸ φάντασμα;

— Ἀ... ἀπόψε εἶναι ἡ σειρά σου, τοῦ λέει λαχανιάζοντας ἀπὸ τὸ φόβο ὁ Τίπο - Τίπο. Ἄλλη φορὰ θὰ τὸ συντρίψω ἐγώ.

— Φοθησιάρη!, κάνει ὁ Βάβα. Τώρα θὰ δῆς πὼς τὸ συντρίβω ἐγώ!

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει κάποιος ποὺ τὰ δυὸ παιδιὰ δὲν μπο

ροῦν νὰ δοῦν γιατί ἔχουν σκεπασμένα τὰ κεφάλια τους μὲ τὶς κουβέρτες καὶ κάνουν πὼς κοιμούνται! Ὁ Βάβα μάλιστα ροχαλίζει.

Τὸ φῶς τοῦ δωματίου ἀνάβει, μερικὰ συρτὰ βήματα πλησιάζουν πρὸς τὸ κρεβάτι καὶ ἓνα χέρι τραβάει τὶς κουβέρτες, ξεσκεπάζοντας μὲ μιᾶς τοὺς δυὸ ἀπρόσκλητους ἐπισκέπτες.

Ὁ Βάβα μισοανοίγει τὸ ἓνα του μάτι καὶ κυττάζει τὸν ἄνθρωπο ποὺ σκύβει πόνω τους. Εἶναι τὸ φάντασμα τοῦ Ραιμύζ μὲ τὸ κερένιο πρόσωπο καὶ τὸ βέλος ποὺ τοῦ τρυπάει τὸ στήθος πέρα ὡς πέρα! Ὅσο γιὰ τὸν παλληκαρῶ τὸν Τίπο - Τίπο δὲν βλέπει τίποτε γιατί, μὲ τὸ τράβηγμα τῆς κουβέρτας, χάνει τὶς αἰσθήσεις του.

Ὁ Ἰνδὸς μὲ τὸ μεγάλο κεφάλι ἀρχίζει νὰ τρέμη σύγκορμος καὶ φοβᾶται πὼς θὰ λιποθυμήσῃ κι' αὐτός. Πραγματικά, σὲ λίγο λιποθυμάει. Ὅχι ὅμως ἀπὸ τὸ φόβο του, ἀλλὰ ἀπὸ κάτι σκληρὸ ποὺ τὸν χτύπησε μὲ δύναμι στὸ κεφάλι...

ΚΑΠΟΙΟΣ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗ...

 ΣΑΝΤΡΟ βρίσκεται κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἓνα θάμνο τοῦ κήπου τοῦ παλατιοῦ τῆς Λεϊλά, ἐνῶ ἡ καρδιά του χτυπάει γοργὰ ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Περιμένει τὸ φάντασμα. Κίτι τοῦ λέει μέσα του πὼς ἀπόψε θὰ ἐπι

σκεφθῇ ὅπωςδήποτε τὴν κόρη τοῦ μαχαραγιά.

Ξαφνικά, ἡ πένθιμη κραυγὴ ἑνὸς νυχτοπουλιοῦ σκίζει τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς γαλήνης ποὺ ἐπικρατεῖ ὁλόγυρα καὶ κάνει τὸ Παιδί τῶν Λύκων ν' ἀνατριχιάσῃ σύγκορμο. Τὸ πουλὶ αὐτὸ οἱ Ἰνδοὶ τὸ ὀνομάζουν Λάκ καὶ κάνει τὴν ἐμφάνισί του, βγάζοντας μιὰ παράξενη καὶ πένθιμη κραυγὴ, ὅταν πρόκειται κάποιος νὰ πεθάνῃ.

«Ποιὸς θὰ πεθάνῃ, ἄραγε; ἀναρωτιέται τὸ θρυλικὸ παιδί. Ποιὸν θὰ πάρῃ ὁ χάρος ἀπὸψε στὸ σκοτεινὸ τοῦ βασιλείου; Ἐμένα, τὴ Λεϊλά, ἢ μήπως κάποιον ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου; ὦ, ἦταν μεγάλο σφάλμα αὐτὸ ποὺ ἔκανα. Εἶναι καὶ οἱ δυὸ τους τόσο χαζοὶ ποὺ δὲν μποροῦν νὰ προφυλάξουν τοὺς ἑαυτοὺς των ἀπὸ τὸν κίνδυνο. Καὶ ὁ κίνδυ-

Μὲ τὸ γιαταγάνι κόβει τὸ σκοινὶ τῆς θηλειᾶς.

Ὁ Ντούγκλας τρέχει πίσω ἀπὸ τὸ ἄλογο τοῦ Βάβα.

νος ποὺ μᾶς ἀπειλεῖ ἀπόψε εἶναι μεγάλος, τρομερός... Τὸ Λάκ προμαντεύει θάνατο... Ἄς ἦταν τουλάχιστον νὰ μὴν πεθάνῃ κανένα ἀγαπημένο μου πρόσωπο...»

Ἐνῶ κάνει αὐτές τὶς θλιβερὲς σκέψεις, τὸ βλέμμα του διακρίνει μιὰ ὑποπτη κίνησι ἀνάμεσα στὰ λουλούδια τοῦ κήπου. Ἀνασηκώνει λίγο τὸ κεφάλι του μὰ δὲν βλέπει τίποτε.

«Φαίνεται πὼς μὲ ξεγέλασε ἡ φαντασία μου», συλλογίζεται. «Δὲν θὰ εἶναι τίποτε»

Ξαφνικά, ἡ καρδιά του χτυπάει δυνατά. Ἀπὸ ἓνα δέντρο ποὺ τὰ κλαδιά του ἀγγίζουν τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς κουζίνας τοῦ παλατιοῦ, μιὰ ἀκαθόριστη σιλουέττα πηδάει. Δρασκελίζει τὸ παράθυρο καὶ σὲ λίγο χάνεται.

Τὸ ἥρωϊκὸ παιδὶ τῆς ζούγκλας ἀφήνει τὴ θέσι του καὶ μὲ γοργὰ πηδήματα φθάνει στὴν κυρία πόρτα τοῦ παλατιοῦ, τὴν ἀνοίγει ἀθόρυβα καὶ προχωρεῖ στὸ διάδρομο. Ἔχει τ' αὐτιά του τεντωμένα, προσπαθώντας νὰ συλλάβῃ καὶ τὸν παιρμικρὸ θόρυβο, ἐνῶ κατευθύνεται πρὸς τὴν κρεββατοκάμαρα τῆς Λεϊλά.

Τὴν ἀνοίγει μὲ καρδιοχτύπι, καὶ δὲν βλέπει κανέναν ἄλλον ἐκεῖ μέσα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κοιμισμένη κόρη τοῦ μαχαργιά.

Ὁ Σάντρο κρύβεται πίσω ἀπὸ τὶς βελούδινες κουρτίνες καὶ περιμένει. Θὰ ἔρθῃ τάχα τὸ φάντασμα ἢ μὴπως τὸν πῇ ῥε εἶδησι καὶ ξονάφυγε; Ἄν πράγματι τὸν πῇ εἶδησι ἢ θὰ βάλῃ φωτιά στὸ παλάτι ἢ θὰ φέρῃ πάλι τὸν Ντούγκλας νὰ τὸν συλλάβῃ. Καὶ αὕτῃ

Ἡ κλωτσιὰ τοῦ ἀλόγου τὸν φέρνει κορώνα - γράμματα κάτω!

Περιμένει μὲ ὑπομονὴ κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἓνα θάμνο.

τὴ φορὰ δὲν θὰ μπορέσῃ τίποτε νὰ τὸν γλυτώσῃ...

Περνοῦν μερικὰ λεπτὰ ἀπέραντης ἀγωνίας. Ἀπὸ ἔξω φθάνει συνέχεια τὸ ἀνατοιχιαστικὸ κρώξιμο τοῦ νυχτοπουλιοῦ ποὺ προμαντεύει τὸ θάνατο. Μέσα στὸ παλάτι ὁμως ἐπικρατεῖ ἀπόλυτὴ ἡσυχία καὶ μόνο ἡ κανονικὴ ἀναπνοὴ τῆς κοιμισμένης Λεϊλά φθάνει ὡς τ' αὐτιά τοῦ Σάντρο. Ξαφνικά...

Ἡ πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας ἀνοίγει καὶ τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων, ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ φύλλα κουρτίνας, διακρίνει τὸ φάντασμα! Εἶναι τὸ φάντασμα τοῦ νεκροῦ Ριαμύζ, τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶδε νὰ πέφτῃ νεκρὸς μπροστὰ στὸ ἄγαλμα τῆς ζούγκλας. Τὸ πρόσωπό του ποὺ ἔχει τὰ ἴδια ἀκριβῶς χαρακτηριστικὰ, εἶναι κερ-

νιο καὶ φαίνεται σὰν ἄψυχο. Μόνο τὰ δυὸ μεγάλα του μάτια λάμπουν παράξενα. Μά, τὸ πιὸ ἀπίστευτο καὶ ἀλλόκοτο εἶναι πὼς τὸ στήθος του τὸ περνάει πέρα ὡς πέρα ἓνα βέλος, ἀκριβῶς ὅπως ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἔστειλε στὸν Ἄδη.

Ὁ Σάντρο συγκρατεῖ τὴν ἀνάσα του καταπνίγει τὴ φρίκη ποὺ τὸν κυριεύει καὶ περιμένει νὰ δῇ τὶ θ' ἀκολουθήσῃ. Εἶναι ὅμως ἔτοιμος νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τοῦ φαντάσματος ἂν δῇ ὅτι κινδυνεύει ἡ ἀγαπημένη του φίλη, ἡ Λεϊλά. Τὸ βλέπει τώρα νὰ προχωρῇ ἀργὰ, νὰ φθάνη στὸ κρεββάτι τοῦ κοριτσιοῦ ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ κοιμᾶται ἀμέριμνα καὶ νὰ τὸ σκουντάει.

Ἡ Λεϊλά ἀνοίγει τὰ μάτια, βλέπει τὸ φάντασμα δίπλα τῆς καὶ πνίγει μιὰ κραυγὴ φρίκης ἐνῶ τὰ μάτια τῆς γουρλώνουν.

— Κόρη τοῦ μαχαραγιᾶ, μιλάει τώρα τὸ φάντασμα μετὴ τῆ βραχνῇ παράξενη φωνῇ του, εἶμαι τὸ φάντασμα τοῦ νεκροῦ Ραιμύζ. Μὲ σκότωσε τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων καὶ ζητῶ ἐκ δίκῃσι γιὰ ν' ἀναπαυθῇ ἡ ψυχὴ μου στὸν ἄλλο κόσμον!

— Ὁχι!, βρίσκει τὸ θάρρος νὰ διαμαρτυρηθῇ ἡ κοπέλλα. Δὲν σὲ σκότωσε τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων!

— Μὲ σκότωσε!, ἐπιμένει τὸ φάντασμα. Τὸ βέλος ποὺ βλέπεις στὸ στήθος μου, ξεκίνησε ἀπὸ τὸ δικό του τόξο. Καταραμένο νὰ εἶναι τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων!

Ὁ Σάντρο δὲν μπορεῖ νὰ

κρατηθῇ ἄλλο πιά καὶ ἀποφασίζει νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν κρυψὼνα του. Θὰ ριχτῇ πάνω στὸ φάντασμα καὶ ὅ,τι εἶναι νὰ γίνη, ἄς γίνη. Ἔτσι θὰ λύσῃ τὸ μυστήριον αὐτὸ ποὺ βασανίζει ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἀλμόρα...

ΑΠΕΙΛΗ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΡΙΝ ὅμως προλάβῃ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴς κουρτίνες ποὺ βρίσκεται κρυμμένος, συμβαίνει κάτι παράξενο. Τὸ φάντασμα γιὰ μιὰ στιγμή χάνεται μέσα σ' ἓνα σύννεφο μαύρου καπνοῦ ποὺ ὅσο πάει κι' ἀπλώνεται ἀστραπιαία.

— Φωτιά!, οὐρλιάζει ἡ Λεϊλά.

Ὁ Σάντρο ὀρμιάει καὶ μπαίνει μέσα στὸν καπνὸ. Σκοντάφτει πάνω σ' ἓνα σῶμα καὶ ἔχει τὴν ψυχραιμία, πρὶν χάσῃ τὴν ἰσορροπία του καὶ πέσῃ ἀπὸ τὴ σύγκρουσι, νὰ δώσῃ στὰ τυφλὰ μιὰ γροθιά. Μιὰ πνιχτὴ κραυγὴ ἀκούγεται κι' ὕστερα βιαστικὰ βήματα ποὺ ἀπομακρύνονται, ἐνῶ ὁ καπνὸς ὅσο πάει καὶ πυκνώνει.

Τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων σηκώνεται ἀπὸ τὸ πάτωμα ποὺ ἔχει πέσει καὶ ψοιχουλεύει, βρίσκει τὴν πόρτα καὶ βγαίνει στὸ διάδρομο, ποὺ εἶναι κι' αὐτὸς γεμάτος καπνός.

— Λεϊλά, φωνάζει στὸ κορίτσι, ἀνοίξε τὰ παράθυρα νὰ φύγῃ ὁ καπνός!

Ὡσπου νὰ φθάσῃ στὴν εἴσοδο περνάει ἀρκετὴ ὥρα.

Στὸν κῆπο ποὺ βγαίνει σὲ λίγο δὲν διακρίνει κανένα.

Μπαίνοντας στὸ παλάτι, βλέπει τὸν καπνὸ νὰ ἔχη διαλυθῇ.

— Ποῦ ἔβαλε φωτιά; ρωτάει ἡ Λεϊλά.

— Πουθενά, τῆς ἀποκρίνεται τὸ Παιδί. Δὲν πρόλαβε γιατί ὥρμησα καταπάνω του καὶ φοβήθηκε.

— Καὶ ὁ καπνός;

— Στοιχηματίζω πὼς ὁ καπνὸς δημιουργεῖται ἀπὸ κάποια οὐσία ποὺ φέρνει ἐπάνω του τὸ ψευτοφάντασμα.

— Γιατί, ρωτάει περὶ ἐργα τὸ κορίτσι, δὲν εἶναι ἀληθινὸ φάντασμα;

— Ὁχι. Φαντάσματα δὲν ὑπάρχουν. Ἡ γροθιά μου χτύπησε σὲ ἀνθρώπινο σῶμα.

— Τότε γιὰ ποιοῦ σκοπὸ παρυσιάστηκε ἀπόψε ἐδῶ;

— Λεϊλά, ρίξε μιὰ ματιά στὰ ἄλλα δωμάτια τοῦ παλατιοῦ γιὰ νὰ δῆς σοῦ λείπει τίποτε; τὴ συμβουλεύει τὸ Παιδί τῶν Λύκων.

Ἡ κόρη τοῦ μαχααραγιά ὑπακούει πρόθυμα καὶ σὲ λίγο γυρίζει μὲ χλωμὸ πρόσωπο.

— Μοῦ λείπουν ὅλα τὰ χρυσὰ κοσμήματα τοῦ πατέρα μου!, τοῦ λέει ἔτοιμη νὰ κλάψῃ.

Τὸ Παιδί τῶν Λύκων δὲν φαίνεται νὰ στενοχωριέται ἀπὸ τὴν εἶδησι αὐτή. Ἀντίθετα στὰ χεῖλη του διαγράφεται ἓνα χαμόγελο θριαμβου. Ἐπειτα, ξαφνικά, τὸ πρόσωπό του σκοτεινιάζει.

— Θέλω ἓνα ἄλογο, γρήγο

ρα, λέει στὸ κορίτσι.

Ἐστερα ἀπὸ λίγα λεπτά καθάλλα σὲ ἓνα ἄλογο ξεχνυεται καλπάζοντας, στοὺς νυχτωμένους δρόμους τῆς πολιτείας.

* * *
Ὁ Τίπο - Τίπο καὶ ὁ Βάβα, ὅταν συνέρχονται, βλέπουν πὼς βρίσκονται ἀκόμα στὸ κρεβάτι.

— Τί ἔγινε; ρωτάει ὁ κωμικὸς καὶ φοβητσιάρης Ἴνδος.

— Ἦρθε τὸ φάντασμα, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Βάβα, ἀλλὰ φαίνεται πὼς δὲν μᾶς πείραξε.

— Μᾶς φοβήθηκαν λέει ὁ Τίπο - Τίπο καὶ κάνει νὰ σηκωθῇ. Δὲν τὸ κατορθώνει ὅμως γιατί, νοιώθει τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του δεμένα.

— Βάβα!, διαμαρτύρεται στὸ φίλο του, γιατί μὲ ἔδεσες; Ἀλλοτε μὴν κάνης τέτοια ἀστεῖα γιατί θὰ σοῦ σπάσω τὸ κεφάλι!

— Ποῦ σ' ἔδεσα; ρωτάει ὁ Βάβα καὶ κάνει νὰ σηκωθῇ ἀλλά, δὲν τὸ κατορθώνει γιατί εἶναι καὶ αὐτὸς δεμένος!

— Θὰ μᾶς ἔδεσε τὸ φάντασμα!, λέει στὸ φίλο του.

Ὁ Τίπο - Τίπο ἀρχίζει νὰ τρέμῃ.

— Θεούλη μου, κάνει, λύσε με νὰ φύγω ἀπὸ τοῦτο τὸ σπίτι! Λύσε με πρὶν ἔρθῃ τὸ φάντασμα καὶ μὲ καταβροχθίσῃ! Λυπήσου τὸν φτωχὸ σου Τίπο - Τίπο καὶ κόψε τὰ σκοινιά του!

Δὲν προλαβαίνει νὰ τελειώσῃ τὴν παράκλησί του πρὸς

τὸ Θεό, ὅταν ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἀνοίγει καὶ κάνει τὴν ἐμφάνισί του τό... φάντασμα. Ὁ Τίπο - Τίπο ἀπὸ τὸ φόβο του σπαρταράει σὰν ψάρι, ἐνῶ ὁ Βάβα κλείνει τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴ βλέπη.

— Ἐνα κρῦο γέλιο ἀντηχεῖ τότε καὶ τοὺς παιγώνει καὶ τοὺς δυὸ τὴν ψυχὴ.

— Εἴσαστε φίλοι τοῦ Παιδιοῦ τῶν Λύκων; λέει τὸ φάντασμα.

— Ὅχι, δέν... δέν εἶμαστε!, τραυλίζει ὁ Τίπο - Τίπο. Οὔτε ξέρω ποιό εἶναι αὐτὸ τὸ Παιδί.

Τὸ φάντασμα γελάει πάλι.

— Ἐτοιμαστήτε νὰ πεθάνετε, λέει καὶ βγάζει ἀπὸ μιὰ τσέπη του ἓνα στιλέττο. Κανένας δέν μπορεῖ νὰ τὰ βάλη μὲ τὸ φάντασμα.

— Σὲ πα... παπαπα... παραικαλῶ, κάνει ὁ Τίπο - Τίπο

Ἐνῶ καλπάζει, πυροβολεῖ τὸ Παιδί τῶν Λύκων.

ἐνῶ οἱ τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ του ἔχουν σηκωθῇ ἀπὸ τὴ φρίκη μέσα στὸ τουλμπάνι του, λυ...λυλυπήσου σου σου με!

Τὸ φάντασμα ὅμως δέν φαίνεται νὰ λυπᾶται τὰ δυὸ δεμένα παιδιὰ. Σηκώνει τὸ ὠτιλισμένο μὲ τὸ στιλέττο χέρι του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὸ κατεβάσῃ μὲ δύναμι πάνω στὴν καρδιά τοῦ Βάβα, ποὺ παραιμιλάει ἀπὸ τὸ φόβο του.

Τὸ δολοφονικὸ ὅμως χέρι δέν προλαβαίνει νὰ κάνῃ τὴν μοιραία τροχιά τοῦ θανάτου γιὰτὶ κάποιο ἄλλο χέρι τὸ ἀρπάζει καὶ τὸ κρατεῖ ἀκίνητο. Καὶ τὸ ἀτσαλένιο αὐτὸ χέρι, ἀνήκει στὸν Σάντρο, στὸ ἀτρόμητο Παιδί τῶν Λύκων!

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ;

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ γυρίζει ξαφνικὰ πρὸς τὰ πίσω, ἐνῶ τὸ στιλέττο πέφτει ἀπὸ τὰ χέρια του. Καθὼς ἀντικρύζει τὸ μισόγυμνο παιδί, τὰ μάτια του λάμπουν ἄγρια.

— Παιδί τῶν Λύκων, λέει μὲ τὴ βραχνὴ φωνή του, μὲ σκότωσες μιὰ φορὰ μὰ δέν μπορεῖς νὰ μὲ σκοτώσῃς δεύτερη. Δέν μπορεῖς νὰ σκοτώσῃς τὴν ψυχὴ μου.

— Μπορεῖ καὶ παραιμπορεῖ!, πετάγεται ὁ Βάβα ἐκεῖ νη τὴ στιγμὴ ἀπ'τὸ κρεβδάτι ἀνακτώντας τὸ θάρρος του.

— Σαχίμπ, παραικαλάει ὁ Τίπο - Τίπο, λύσε με πρῶτα νὰ φύγω ἀπὸ δῶ μέσα καὶ

ὕστερα φάτονε μπαιμπέσικα!

Τὸ Παιδί τῶν Λύκων δὲν μιλάει, παρὰ κυττάζει ἐπίμονα τὸ φάντασμα στὰ μάτια. Στὸ τέλος λέει μὲ σκληρὴ καὶ ὑπόκωφη φωνή:

— Ποιὸς κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴν κέρινη μάσκα τοῦ Ραμύζ, φάντασμα;

— Εἶμαι ὁ ἴδιος ὁ νεκρὸς Ραμύζ, ἀπαντᾷ τὸ φάντασμα.

— Δὲν πιστεύω στὰ φαντάσματα, τοῦ λέει ὁ Σάντρο. Εἶσαι φάντασμα ὅσο εἶμαι καὶ γώ. Τὸ κόλπο σου πάντως εἶναι περίφημο. Μπαίνεις τὶς νύχτες στὰ σπίτια καὶ ἀφοῦ κλέψης ὅ,τι πολύτιμο βρῇς, τρομοκρατεῖς τοὺς ἐνοίκους των καὶ βάζεις φωτιά. Ἔτσι, κανένας ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ξέρει ὅτι πρὶν βάλῃς φωτιά τοὺς ἔχεις κλέψει. Κανένας δὲν φαντάζεται ὅτι μπορεῖ νὰ κλέψῃ ἓνα φάντασμα. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό. Ἐκλεψες πρὶν λίγη ὥρα ἀπὸ τὸ παλάτι τῆς κόρης τοῦ μαχαραγιᾶ ἀρκετὰ χρυσαφικά. Λοιπόν, θὰ βγάλῃς τὴ μάσκα σου ἢ θὰ σοῦ τὴ θάλω ἐγώ;

— Εἶμαι νεκρὸς, ἀπαντᾷ τὸ φάντασμα. Τὸ βέλος μου περνᾷ πέρα γιὰ πέρα τὸ στήθος, τρυπώντας μου στὴ μέση τὴν καρδιά.

Ξαφνικά, γίνεται κάτι ποὺ ὁ Σάντρο δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸ φανταστῇ. Τὸ φάντασμα κάνει δυὸ βήματα πρὸς τὰ πίσω, μιὰ καταπαικτὴ ἀνοίγει καὶ τὸν καταπίνει!

Τὸ Παιδί τῶν Λύκων κινεῖ-

Ἡ τίγρη ἔχει ἀρπάξει τὸ φάντασμα ἀπὸ τὸ λαιμό.

ται τότε ταχύτατα. Κόβει τὰ δεσμά τῶν δύο φίλων του, τοὺς λέει νὰ τρέξουν κοντὰ στὴ Λεϊλά καὶ ὁ ἴδιος βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ραμύζ. Στὸ γειτονικὸ δρόμο τὸ μάτι του παίρνει τὴ σιλουέττα ἑνὸς καβαλλάρη νὰ ἀπομακρύνεται. Καβαλλάει καὶ αὐτὸς στὸ δικό του ἄλογο καὶ τρέχει καλπάζοντας πίσω του. Τὰ δυὸ ἄλογα τρέχουν σὰν ἀστραπή, διασχίζουν τοὺς δρόμους τῆς πολιτείας, περνοῦν ἓναν καταπράσινο κάμπο καὶ σὲ λίγο μπαίνουν στὴ ζούγκλα...

Ὁ πρῶτος καβαλλάρης, τὸ φάντασμα, στρέφει κάπου - κάπου πίσω καὶ πυροβολεῖ τὸν Σάντρο. Μὰ οἱ σφαίρες τοῦ πιστολιοῦ του τελειώνουν γρήγορα καὶ σπηρουνίζει τώρα μὲ λύσσα τὸ ἄλογό του γιὰ νὰ ξεφύγῃ. Μὰ τὸ

Παιδί τῶν Λύκων δὲν τὸν ἀφί-
νει οὔτε στιγμή ἀπὸ τὰ μά-
τια του.

Ἀρχίζει τώρα πιά νὰ χα-
ράζει. Τὰ δυὸ ἄλογα βγάζουν
ἄσπρους ἀφρούς ἀπὸ τὰ στό-
ματά τους. Ὁ Σάντρο ἀνα-
σαίνει γρήγορα καὶ βαρειά.
Θὰ μπορέσῃ τάχα νὰ προ-
λάβῃ τὸ φάντασμα καὶ νὰ
τοῦ ξεσκεπάσῃ τὸ πρόσωπο
ἀπὸ τὴ μάσκα;

Ξαφνικά, συγκρατεῖ τὸ ἄ-
λογό του ἐνῶ ἓνα ρίγος φρί-
κης συγκλονίζει τὸ κόρμι του.
Βλέπει μιὰ τίγρη νὰ πηδάῃ
πάνω στὸ φάντασμα, νὰ τὸ
ρίχνῃ κάτω ἀπὸ τὸ ἄλογο
καὶ νὰ τὸ ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ
λαιμό!

Ὁ Σάντρο πηδάει γοργὰ
ἀπὸ τὸ ἄλογό του, τραβάει
τὸ στιλέττο του καὶ ὀρμάει
πάνω στὸ τραγικὸ σύμπλε-
γμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς
τίγρης. Ἀνύποπτη ἡ τίγρη
καθὼς εἶναι ἀφωσιωμένη νὰ
κατασπαιράξῃ τὸ θῦμα της,
νοιώθει τὴν αἰχμὴ τοῦ στιλέτ-
του νὰ βυθίζεται στὸ λαιμό
της καί, ἀφήνοντας ἓνα τρο-
μαρὸ οὐρλιαχτό, ἐγκαταλεί-
πει τὸ θῦμα της καὶ πέφτει ἀ-
νάσκελα, νεκρή.

Ὁ Σάντρο σκύβει πάνω
στὸ φάντασμα καὶ ἄθελά του
ἓνα ἐπιφώνημα καταπλήξεως
βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Τὰ
νύχια τῆς τίγρης ἔχουν βγά-
λει τὴν κέρινη μάσκα τοῦ φαν-
τάσματος καὶ κάτω ἀπὸ αὐ-
τὴ διακρίνεται τώρα καθαρὰ
τὸ πρόσωπο τοῦ... νεκροῦ Ρα-
μύζ! Μόνο ποὺ τώρα εἶναι
ζωντανὸς καὶ σπαιρτάει ἀ-

πὸ τοὺς πόνους, γιατί ἡ τί-
γρη τὸν ἔχει δαγκώσει ἄσχη-
μα στὸ λαιμό.

— Ὁ Ραμύζ!, λέει ὁ Σάν-
τρο χωρὶς νὰ κρύβῃ τὴν κα-
τάπληξί του.

— Ναί, τοῦ ἀπαντάει βογ-
γώντας ἐκεῖνος. Εἶμαι ὁ ἴ-
διος ὁ Ραμύζ. Μὲ νομίζεις νε-
κρό, ὅπως μὲ νομίζουν ὅ-
λοι, μὰ ἐγὼ δὲν πέθανα για-
τί, ἀπλούστατα, δὲν μὲ σκό-
τωσε κανεὶς! Τὸ θέλος δὲν
μοῦ τρύπησε τὴν καρδιά,
μπροστὰ στὸ ἄγαιμα τοῦ
Βούδδα. Ἦταν ἓνα ψεύτικο
θέλος κοιμμένο στὰ δύο ποὺ
τὸ εἶχα κολλήσει τὸ μισὸ πί-
σω στὴν πλάτη καὶ τὴν αἰ-
χμὴ του μπροστὰ στὸ στή-
θος μου. Ὁ ἄλλος ποὺ κρα-
τοῦσε τὸ τόξο καὶ ὁ ὑπηρέ-
της μου ποὺ μὲ πῆρε μὲ τὸ
ἄλογο ἦταν συνένοχοί μου.
Ὅταν μὲ ἔθαψαν, μὲ ἔβγαλε
ἀμέσως ἀπὸ τὸν τάφο ὁ ὑ-
πηρέτης μου...

— Γιατί τὰ ἔκανες ὅλα
αὐτά; τὸν ρωτᾷ παραξε-
νεμένος ὁ Σάντρο.

— Ἦθελα νὰ ληστεύω τὰ
πλούσια σπίτια καὶ ἀποφά-
σισα νὰ πεθάνω στὰ ψέματα.
Ἔτσι, δὲν θὰ μὲ ὑποπτευό-
ταν κανεὶς. Ὅταν θὰ συγ-
κέντρωνα ἀρκετὸ χρυσάφι
καὶ χρήματα, θὰ ἔφευγα μα-
κριὰ ἀπὸ τὴν Ἀλμόρα. Ἦ-
ξερα πὼς ἤμουν καταραμέ-
νος ἀπ'τὸ Βούδδα νὰ πεθά-
νω μπροστὰ στὸ ἄγαιμά του
ποὺ τὸ ναό του ἔκαιπε ὁ παπ-
ποῦς μου, καὶ ἤθελα νὰ φύ-
γω. Ὅμως, Παιδί τῶν Λύ-
κων, δὲν τὰ κατὰφερα νὰ γλυ-

τώσω από την κατάρρα του Βούδδα... Κύτταξε...

Ο Σάντρο κυττάζει προς τὸ μέρος ποὺ τοῦ δείχνει ὁ Ραιμύζ. Εἶναι τὸ ἄγαλμα τοῦ Βούδδα! Τὸ ἄλογο τοῦ Ραιμύζ πήρε στὴν τύχη τὸ μονοπάτι τῆς ζούγκλας ποὺ ὁδηγεῖ στὸ ἄγαλμα!

Γυρίζει τώρα τὸ βλέμμα του στὸν Ἰνδὸ καὶ ἓνα πα-

γωμένο ρίγος τρέχει στὴν σπονδυλική του στήλη. Ὁ Ραιμύζ εἶναι νεκρός. Ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἔχει βγῆ ἄφθονο αἷμα.

«Ἡ κατάρρα τοῦ Βούδδα!», ψιθυρίζει ὁ Σάντρο καὶ ἀπαιμακώνεται ἀργὰ - ἀργὰ ἀπὸ τὸν τόπο τῆς τραγωδίας, μὲ τὴν ψυχὴ τσακισμένη ἀπὸ τὴ θεὰ τοῦ θανάτου.

Τ Ε Λ Ο Σ

Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἑκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο. Ε.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ, ΛΕΚΚΑ 22, (ὑπόγειον)

1) Ὁ ἀόρατος γίγαντας	18) Ὁ λυσσασμένος ρινόκερος
2) Ἡ κρύπτη τῶν θησαυρῶν	19) Στὰ νύχια τοῦ Χάρου
3) Τὸ μυστικὸ τοῦ μάγου	20) Κατακόμβη τῶν κολασμένων
4) Τὸ μαῦρο διαμάντι	21) Τὸ φίλτρο τῆς κακίας
5) Ὁ χορὸς τῆς φωτιᾶς	22) Ἡ γοργόνα τῆς λίμνης
6) Ἡ βασίλισσα τοῦ Τάμ-Τάμ	23) Ὁ δαίμονας τῆς συμφορᾶς
7) Τὸ τέρας τῶν οὐρανῶν	24) Ὁ θάνατος τοῦ Ταρζάν
8) Ὁ χρυσὸς ἐλέφαντας	25) Τὸ φάντασμα τῆς ζούγκλας
9) Τὸ ἀνθρωποφάγο δέντρο	26) Ὁ μαῦρος δλεθρος
10) Μονομαχία δεινοσαύρων	27) Ἡ Τσίτα θριαμβεῦει
11) Τὸ στοιχειὸ τῆς λίμνης	28) Τὸ μυστικὸ τοῦ Μπουτάτα
12) Ἡ φυλὴ τῶν φιδανθρώπων	29) Ἡ κολασμένη Κοιλάδα
13) Τὸ κόκκινο χαλάζι	30) Χαταροῦ
14) Ἡ ἀρχόντισσα τῶν τρελλῶν	31) Ὁ ὄρκος τοῦ Ταμπόο.
15) Ὁ φτερωτὸς κροκόδειλος	32) Αἰχμάλωτοι Καϊνιβάλων
16) Τὸ ναρκαμένο μαμμουθ	33) Σάντρο
17) Μονομαχία μέχοι θανάτου	34) Τὸ Ἱερὸ Καραβάνι.
	35) Ὁ μυστηριώδης φακίρης

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: Λέκκα 22—Έτος 1ον—Τόμος 5ος—Άρ. 36—Δρ. 2

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οίκονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 37, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμε-
νη Παρασκευὴ μὲ τὸν τίτλο:

Η ΛΑΙΛΑΠΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

τὸ θρυλικὸ Παιδὶ τῶν Λύκων γνωρίζει μιὰ ἀπὸ τὶς κατα-
πληκτικώτερες περιπέτειες μέσα στὴν καρδιὰ τῆς ζούγ-
κλας, ἀντιμετωπίζοντας σὲ κάθε βῆμα του τὸ μυστήριον καὶ
τὸ θάνατον. Μιὰ μυστηριώδης καὶ ἄγνωστη φυλὴ ζητάει νὰ
θυσιάσῃ μιὰ κοπέλλα στὴ θεὰ τῆς καὶ διαλέγει τὴ Λεϊλά.
Ὁ Σάντρο, ὅμως, μὲ τὸν Τίπο - Τίπο καὶ τὸ Βάβα ἀπο-
φασίζουν νὰ τὴν ἐλευθερώσουν καὶ ἀντιμετωπίζουν τὴν
τρομερὴ

ΛΑΙΛΑΠΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

5.0.5 ΑΠΟ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

ΡΙΧΝΕΙ ΤΟ ΧΩ-
ΜΑ ΣΤΟ ΣΧΕΔΙΟ
ΚΑΙ ΤΑ ΑΝΑΚΑ-
ΤΕΥΕΙ..

ΑΞ ΣΚΕΦΤΟΥΜΕ ΤΙ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΠΗ
ΜΕΡΙΚΟΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΙ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ
ΟΤΙ ΟΙ ΚΡΑΤΗΡΕΣ ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ..
ΕΙΝΑΝ ΑΠΟ ΗΦΑΙΣΤΙΟΓΕΝΕΙΣ
ΕΚΡΗΞΕΙΣ.. ΛΟΙΠΟΝ ΤΟ ΧΩΜΑ ΠΟΥ
ΠΗΡΕ ΣΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ.. ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΛΑΒΑ...

ΣΧΕΔΙΑΣΕ ΤΟ
ΧΗΜΙΚΟ ΤΥΠΟ
ΠΑ ΤΟ ΦΩΣΦΟΡΟ!
ΔΗΛ: ΚΑ ΕΝΔΕΟΥΜΕ ΜΕ ΠΙΕΣΗ..
ΤΗ ΛΑΒΑ ΜΕ ΤΟ ΦΩΣ- ΤΟΤΕ ΤΙ ΘΑ
ΦΟΡΟ ΟΠΩΣ ΕΚΑΝΕ. ΕΧΟΥΜΕ.

Ο ΤΟΝΥ ΚΙ Ο ΦΙ-
ΠΟΣ ΤΟΥ ΔΕΚ
ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΠΛΕΟΝ
ΜΟΝΟΙ.. Ο ΚΟΣΜΟΣ
ΟΛΟΣ ΕΚΗΜΕΡΩΜΕ-
ΝΟΣ ΑΠ' ΤΙΣ ΕΦΗΜΕ-
ΡΙΔΕΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ
ΜΕ ΑΓΩΝΙΑ ΤΗ ΔΙ-
ΑΣΦΕΣΗ ΤΟΥ ΕΞΟΓΗΝΟΥ.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΜΕ
ΔΙΑΣΤΗΜΟΠΛΟΙΟ.. ΟΚΟΣ
ΜΑΣ ΛΕΙΠΕΙ Η ΕΝΕΡΓΕΙΑ
ΓΙΑ ΝΑ ΠΑ-
ΜΕ ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ..